ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)
z 12. júla 2006 *

Vo veci T-253/02,

Chafiq Ayadi, bydliskom v Dubline (Írsko), v zastúpení: pôvodne A. Lyon, H. Miller, M. Willis-Stewart, solicitors, a S. Cox, barrister, neskôr Lyon, Miller a Cox,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Vitsentzatos a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorú v konaní podporujú:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne J. Collins, neskôr R. Caudwell, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Moore, barrister,

a

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Brown a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. Papasavvas, tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. októbra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 24 ods. 1 Charty Organizácie Spojených národov podpísanej 26. júna 1945 v San Franciscu (Spojené štáty) členovia Organizácie Spojených národov (OSN) „zverujú Bezpečnostnej rade hlavnú zodpovednosť za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti a uznávajú, že Bezpečnostná rada, plniac svoje povinnosti vyplývajúce pre ňu z tejto zodpovednosti, koná v ich mene".

2 Podľa článku 25 Charty OSN „členovia [OSN] súhlasia, že prijmú a vykonajú rozhodnutia Bezpečnostnej rady podľa tejto Charty“.

3 Podľa článku 41 Charty OSN:

„Aby Bezpečnostná rada dodala svojim uzneseniam účinnosť, môže rozhodnúť, aké opatrenia bez použitia ozbrojenej sily sa majú urobiť a môže vyzvať členov Organizácie Spojených národov, aby takéto opatrenia vykonali. Tieto opatrenia môžu zahrňovať úplné alebo čiastočné prerušenie hospodárskych stykov, železničných, námorných, leteckých, poštových, telegrafných, rádiových alebo iných spojov, ako aj prerušenie diplomatických stykov.“

4 Podľa článku 48 ods. 2 Charty OSN rozhodnutia Bezpečnostnej rady na zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti „vykonávajú členovia Organizácie Spojených národov priamo i vlastnými akciami v príslušných medzinárodných orgánoch, ktorých sú členmi“.

5 Podľa článku 103 Charty OSN „ak by došlo k stretu záväzkov členov Organizácie Spojených národov podľa tejto Charty s ich záväzkami podľa akejkoľvek inej medzinárodnej dohody, majú prednosť záväzky podľa tejto Charty“.

6 Podľa článku 11 ods. 1 EÚ:

„Únia vymedzuje a uskutočňuje spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku zahŕňajúcu všetky oblasti zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ktorej cieľom je:

— chrániť spoločné hodnoty, základné záujmy, nezávislosť a celistvosť Únie v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov,

— posilniť bezpečnosť Únie vo všetkých smeroch,

— zachovať mier a posilniť medzinárodnú bezpečnosť v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov...“

7 Podľa článku 301 ES:

„Ak je v spoločnej pozícii alebo jednotnej akcii prijatej podľa ustanovení Zmluvy o Európskej únii týkajúcej sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky stanovený určitý postup, aby Spoločenstvo prerušilo alebo obmedzilo čiastočne alebo úplne hospodárske vzťahy s jednou alebo viacerými tretími krajinami, Rada prijme nevyhnutné naliehavé opatrenia, Rada koná [rozhoduje — *neoficiálny preklad*] kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie“.

8 Článok 60 ods. 1 ES stanovuje:

„1. Ak sa činnosť Spoločenstva, ako ju predvída článok 301, pokladá za nevyhnutnú, môže Rada prijať potrebné naliehavé opatrenia v oblasti pohybu kapitálu a platieb so zreteľom na tretie krajiny [voči tretím krajinám — *neoficiálny preklad*], a to postupom vymedzeným v článku 301.

2. Bez toho, aby bol dotknutý článok 297 a za predpokladu, že Rada neprijme opatrenia podľa odseku 1, členský štát môže z vážnych politických dôvodov a z dôvodov naliehavosti prijať jednostranné opatrenia voči tretej krajine týkajúce sa pohybu kapitálu a platieb. Komisia a ostatné členské štáty musia byť o týchto opatreniach informované najneskôr do dátumu, keď nadobudnú platnosť.

Na návrh Komisie môže Rada kvalifikovanou väčšinou rozhodnúť, že daný členský štát tieto opatrenia musí zmeniť alebo zrušiť. Predseda Rady informuje o každom takom rozhodnutí Európsky parlament."

9 Podľa článku 307 prvého odseku ES:

„Ustanovenia tejto zmluvy neovplyvnia práva a povinnosti vyplývajúce z dohôd uzavretých pred 1. januárom 1958 alebo pre pristupujúce štáty pred dňom ich prístupu medzi jedným alebo viacerými členskými štátmi na jednej strane a jednou alebo viacerými tretími krajinami na strane druhej."

10 Na záver článok 308 ES stanovuje:

„v prípade, že na dosiahnutie niektorého z cieľov Spoločenstva v rámci fungovania spoločného trhu je potrebný akt Spoločenstva, a táto zmluva na to neposkytuje potrebné právomoci, prijme Rada jednomyseľným rozhodnutím vhodné opatrenia na návrh Komisie a po porade s Európskym parlamentom."

Okolnosti predchádzajúce sporu

11 Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada") 15. októbra 1999 prijala rezolúciu č. 1267 (1999), ktorou okrem iného odsúdila skutočnosť, že na afganské územie sa naďalej prijímajú niektorí teroristi a sú tu školení, ako aj že sa na tomto území naďalej pripravujú teroristické útoky, opätovne potvrdila svoje presvedčenie, že potlačenie medzinárodného terorizmu je nevyhnutné na zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti, a označila za poľutovaniahodné, že Taliban ešte stále poskytuje útočisko Usámovi bin Ládinovi (Oussama ben Laden vo väčšine dokumentov francúzskeho znenia prijatých inštitúciami Spoločenstva, po anglicky Usama bin Laden, po slovensky ďalej len Usáma bin Ládin) a takto mu umožňuje, rovnako ako jeho spoločníkom, riadiť sieť stredísk na výcvik teroristov z nimi kontrolovaného územia a používať Afganistan ako základňu pre medzinárodné teroristické činy. V odseku 2 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada požadovala, aby Taliban okamžite vydal príslušným orgánom menovaného Usámu bin Ládina. Na zabezpečenie splnenia tejto povinnosti odsek 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999) určil, že všetky štáty musia najmä „zmraziť finančné prostriedky a ďalšie finančné zdroje plynúce okrem iného buď z majetku vo vlastníctve Talibanu alebo pod jeho priamou alebo nepriamou kontrolou, alebo vo vlastníctve alebo pod kontrolou podnikov patriacich Talibanu alebo ním kontrolovaných, ako boli určené výborom zriadeným podľa článku 6 nižšie, a dbať na to, aby ani predmetné finančné prostriedky alebo ďalšie zdroje, ani iné finančné prostriedky

alebo zdroje takto určené neboli sprístupnené alebo použité v prospech Talibanu alebo podniku v jeho vlastníctve, alebo ním priamo alebo nepriamo kontrolovaného podniku či už ich štátnymi príslušníkmi, alebo akoukoľvek inou osobou nachádzajúcou sa na ich území, s výnimkou konkrétnych prípadov, keď výbor z humanitárnych dôvodov vydal odchylné povolenie".

12 V odseku 6 rezolúcie č. 1267 (1999) Bezpečnostná rada rozhodla o zriadení výboru Bezpečnostnej rady v súlade s článkom 28 svojho dočasného rokovacieho poriadku, zloženého zo všetkých jej členov (ďalej len „výbor pre sankcie") povereného najmä dohľadom nad uplatňovaním opatrení uložených v odseku 4 štátmi, určením finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov uvedených v spomínanom odseku 4 a preverovaním žiadostí o výnimku z opatrení uvedených v tomto odseku 4.

13 Rada usúdila, že na vykonanie tejto rezolúcie je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a prijala 15. novembra 1999 spoločnú pozíciu 1999/727/SZBP o obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Talibanu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 294, s. 1). Článok 2 spoločnej pozície nariaďuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov, ktoré má Taliban v držbe v zahraničí, za podmienok určených v rezolúcii Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999).

14 Rada 14. februára 2000 prijala na základe článkov 60 ES a 301 ES nariadenie (ES) č. 337/2000 o zákaze letov a zmrazení finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 43, s. 1).

15 Bezpečnostná rada prijala 19. decembra 2000 rezolúciu č. 1333 (2000), ktorá najmä požadovala, aby sa Taliban podriadil rezolúcii č. 1267 (1999) predovšetkým tým, že prestane poskytovať útočisko a výcvik medzinárodným teroristom a ich organizáciám a vydá príslušným orgánom Usámu bin Ládina, aby mohol byť súdený.

Bezpečnostná rada najmä rozhodla o posilnení zákazu letov a zmrazenia finančných prostriedkov uložených v súlade s rezolúciou č. 1267 (1999). Preto odsek 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) stanovuje, že všetky štáty musia najmä „bezodkladne zmraziť finančné prostriedky a ďalšie finančné aktíva Usámu bin Ládina a s ním spojených fyzických a právnických osôb, ako ich určil [výbor pre sankcie], vrátane organizácie Al-Káida, a prostriedky plynúce z majetku vo vlastníctve Usámu bin Ládina alebo s ním spojených fyzických a právnických osôb, alebo pod ich priamou alebo nepriamou kontrolou, a dbať na to, aby ani predmetné finančné prostriedky alebo ďalšie zdroje, ani iné finančné prostriedky alebo zdroje neboli sprístupnené alebo priamo alebo nepriamo použité v prospech Usámu bin Ládina, jeho spoločníkov alebo akejkoľvek inej právnickej osoby v ich vlastníctve alebo nimi priamo alebo nepriamo kontrolovanej, vrátane organizácie Al-Káida, či už ich štátnymi príslušníkmi alebo akoukoľvek inou osobou nachádzajúcou sa na ich území."

16 Bezpečnostná rada v tom istom ustanovení poverila výbor pre sankcie vedením aktualizovaného zoznamu fyzických a právnických osôb, ktoré uvedený výbor určil ako spojené s Usámom bin Ládinom, vrátane organizácie Al-Káida na základe informácií poskytnutých štátmi a oblastnými organizáciami.

17 Bezpečnostná rada v odseku 17 rezolúcie č. 1333 (2000) žiadala všetky členské štáty a všetky medzinárodné alebo regionálne organizácie, vrátane OSN a špecializovaných inštitúcií, podriadiť sa striktne ustanoveniam predmetnej rezolúcie, bez ohľadu na existenciu akýchkoľvek práv alebo povinností udelených alebo uložených medzinárodnou dohodou.

18 Bezpečnostná rada v odseku 23 rezolúcie č. 1333 (2000) rozhodla, že opatrenia uložené okrem iného podľa odseku 8 sa budú uplatňovať počas dvanástich mesiacov, a po uplynutí tohto obdobia Bezpečnostná rada rozhodne, či sa ich uplatňovanie predĺži za rovnakých podmienok o ďalšie obdobie.

19 Rada usúdila, že na vykonanie tejto rezolúcie je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a prijala 26. februára 2001 spoločnú pozíciu 2001/154/SZBP o ďalších obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Talibanu a o zmene a doplnení spoločnej pozície 96/746/SZBP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 57, s. 1). Článok 4 spoločnej pozície stanovuje:

„Finančné prostriedky a ďalšie finančné aktíva Usámu bin Ládina a s ním spojených fyzických a právnických osôb, ako ich určil [výbor pre sankcie], sa zmrazia a žiaden z prostriedkov alebo iných finančných zdrojov nebude sprístupnený ani Usámovi bin Ládinovi, ani s ním spojeným fyzickým a právnickým osobám, ako ich určil [výbor pre sankcie] v súlade s ustanoveniami [rezolúcie č. 1333 (2000)]. [*neoficiálny preklad*]

20 Rada na základe článkov 60 ES a 301 ES prijala 6. marca 2001 nariadenie (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane a ktoré zrušuje nariadenie č. 337/2000 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 67, s. 1).

21 Podľa odôvodnenia č. 3 tohto nariadenia, opatrenia stanovené v rezolúcii č. 1333 (2000) „spadajú do pôsobnosti zmluvy, a preto, najmä s cieľom zabrániť narušeniu hospodárskej súťaže, je pre vykonanie príslušných rozhodnutí Bezpečnostnej rady, pokiaľ ide o územie Spoločenstva, potrebné prijať právne predpisy Spoločenstva“ [*neoficiálny preklad*].

22 Článok 1 nariadenia č. 467/2001 vymedzuje pojmy „finančné prostriedky“ a „zmrazenie finančných prostriedkov“.

23 Podľa článku 2 nariadenia č. 467/2001:

„1. Všetky finančné prostriedky a iné finančné zdroje vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, skupiny alebo subjektu označených [výborom pre sankcie] a uvedených v prílohe I budú zmrazené.

2. Žiadne finančné prostriedky alebo ďalšie finančné zdroje nebudú priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu označeným výborom pre sankcie proti Talibanu a uvedeným v prílohe I alebo poskytnuté v ich prospech.

3. Odseky 1 a 2 sa nepoužijú na finančné prostriedky a zdroje, na ktoré sa vzťahuje výnimka udelená výborom pre sankcie proti Talibanu. Výnimky možno získať prostredníctvom príslušných orgánov členských štátov uvedených v prílohe II.“ [*neoficiálny preklad*]

24 Podľa znenia článku 9 odseku 2 nariadenia č. 467/2001, „výnimky povolené výborom pre sankcie proti Talibanu sa uplatňujú v celom Spoločenstve“ [*neoficiálny preklad*].

25 Príloha I nariadenia č. 467/2001 obsahuje zoznam fyzických a právnických osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov uložené podľa článku 2. Podľa článku 10 ods. 1 nariadenia č. 467/2001 je Komisia splnomocnená zmeniť a doplniť spomínanú prílohu I na základe rozhodnutí buď Bezpečnostnej rady, alebo výboru pre sankcie.

26 Príloha II nariadenia č. 467/2001 obsahuje zoznam vnútroštátnych orgánov príslušných pre uplatnenie najmä článku 2 odsek 3. Pre Írsko sú tieto orgány na jednej strane Central Bank of Ireland, Financial Markets Department, a na druhej strane Department of Foreign Affairs, Bilateral Economic Relations Section.

27 Výbor pre sankcie 8. marca 2001 zverejnil prvý konsolidovaný zoznam fyzických a právnických osôb, na ktoré sa má uplatniť zmrazenie finančných prostriedkov podľa rezolúcií Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999) a č. 1333 (2000). Odvtedy bol predmetný zoznam niekoľkokrát zmenený a doplnený. Komisia takisto prijala na základe článku 10 nariadenia č. 467/2001 niekoľko nariadení, ktorými zmenila a doplnila prílohu I predmetného nariadenia.

28 Výbor pre sankcie zverejnil 19. októbra 2001 nové *addendum* k zoznamu z 8. marca 2001, ktoré okrem iného obsahovalo najmä meno žalobcu, identifikovaného ako osoba spojená s Usámom bin Ládinom, pod touto zmienkou:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (A. K. A. Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; A. K. A. Ayadi Chafik, Ben Muhammad; A. K. A. Aiadi, Ben Muhammad; A. K. A. Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Germany; 129 Park Road, NW8, London, England; 28 Chausse Di Lille, Moscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Vienna, Austria; Tunisia; DOB: 21 January 1963; POB: Safais (Sfax), Tunisia".

29 V ten istý deň Komisia prijala nariadenie (ES) č. 2062/2001, ktorým sa tretíkrát mení a dopĺňa nariadenie č. 467/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 277, s. 25). Podľa znenia článku 1 tohto nariadenia meno žalobcu bolo pripojené k prílohe I nariadenia č. 467/2001 pod zmienkou:

„BIN MUHAMMAD, Ayadi Chafiq (alias Ayadi Shafiq, Ben Muhammad) (alias Ayadi Chafik, Ben Muhammad) (alias Aiadi, Ben Muhammad) (alias Aiady, Ben

Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Mníchov, Nemecko; 129 Park Road, NW8, Londýn, Anglicko; 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgicko; Darvingasse 1/2/58-60, Viedeň, Rakúsko; Tunisko; dátum narodenia: 21. januára 1963; miesto narodenia: Safais (Sfax), Tunisko". [*neoficiálny preklad*]

30 Bezpečnostná rada prijala 16. januára 2002 rezolúciu č. 1390 (2002) stanovujúcu opatrenia, ktoré sa majú uložiť vo vzťahu k Usámovi bin Ládinovi, členom organizácie Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným fyzickým osobám, skupinám, podnikom alebo právnickým osobám. Táto rezolúcia v podstate stanovuje v odsekoch 1 a 2 zachovanie opatrení, najmä zmrazenia finančných prostriedkov, uložených podľa odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999) a podľa odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000). Tieto opatrenia budú v súlade s odsekom 3 rezolúcie č. 1390 (2002) opätovne posúdené Bezpečnostnou radou po uplynutí dvanástich mesiacov od ich prijatia, pričom po uplynutí uvedeného obdobia Bezpečnostná rada môže rozhodnúť o ich zachovaní alebo o ich zdokonalení.

31 Rada usúdila, že na vykonanie tejto rezolúcie je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a prijala 27. mája 2002 spoločnú pozíciu 2002/402/SZBP o obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Usámovi bin Ládinovi, členom organizácie Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným fyzickým osobám, skupinám, podnikom alebo právnickým osobám a o zrušení spoločných pozícií 96/746, 1999/727, 2001/154 a 2001/771/SZBP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 139, s. 4). Článok 3 spoločnej pozície stanovuje najmä zotrvanie zmrazenia finančných prostriedkov a iného finančného majetku alebo ekonomických zdrojov fyzických osôb, skupín, podnikov a právnických osôb uvedených v zozname vypracovanom výborom pre sankcie v súlade s rezolúciami Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999) a č. 1333 (2000).

32 Rada na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES prijala 27. mája 2002 nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294, ďalej len „napadnuté nariadenie").

33 Podľa odôvodnenia č. 4 tohto nariadenia opatrenia stanovené okrem iného rezolúciou Bezpečnostnej rady č. 1390 (2002) „spadajú do pôsobnosti zmluvy, a preto, najmä s cieľom zabrániť narušeniu príslušnosti [hospodárskej súťaže — *neoficiálny preklad*], je pre vykonanie príslušných rozhodnutí Bezpečnostnej rady, pokiaľ ide o územie Spoločenstva, potrebné prijať právne predpisy Spoločenstva".

34 Článok 1 napadnutého nariadenia vymedzuje pojmy „finančné prostriedky" a „zmrazenie finančných prostriedkov" v podstate rovnako ako článok 1 nariadenia č. 467/2001. Okrem iného definuje, čo treba rozumieť pod pojmom „ekonomické zdroje".

35 Podľa článku 2 napadnutého nariadenia:

„1. Všetky finančné prostriedky patriace, vo vlastníctve alebo v držbe fyzickej alebo právnickej osoby, skupiny alebo subjektu označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I budú zmrazené.

2. Žiadne finančné prostriedky nebudú priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu, alebo v jeho prospech, označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I.

3. Žiadne ekonomické zdroje nebudú priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu, alebo v jeho prospech, označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I tak, aby bolo tejto osobe, skupine alebo subjektu umožnené získať finančné prostriedky, tovar alebo služby."

36 Podľa článku 4 napadnutého nariadenia:

„1. Vedomá a zámerná účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo výsledkom je priame alebo nepriame obchádzanie článku [2, alebo vykonávanie činností uvedených v článku — *neoficiálny preklad*] 3 bude zakázaná.

2. Ľubovoľné informácie o tom, že ustanovenia tohto nariadenia sú alebo boli obchádzané, budú oznámené príslušným orgánom členských štátov a Komisii priamo alebo prostredníctvom týchto príslušných orgánov."

37 Podľa znenia článku 7 ods. 2 napadnutého nariadenia, „bez dotknutia práv a povinností členských štátov podľa Charty OSN bude Komisia udržiavať všetky potrebné kontakty s Výborom pre sankcie pre účely efektívneho vykonávania tohto nariadenia".

38 Príloha I napadnutého nariadenia obsahuje zoznam fyzických a právnických osôb a skupín, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov uložené podľa článku 2. Tento zoznam obsahuje okrem iného meno žalobcu, identifikované pod zmienkou:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (alias Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; alias Ayadi Chafik, Ben Muhammad; alias Aiadi, Ben Muhammad; alias Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Mníchov, Nemecko; 129 Park Road, Londýn NW8, Anglicko; 28 Chaussee De Lille, Mouscron, Belgicko; Darvingasse 1/2/58-60, Viedeň, Rakúsko; Tunisko; narodený 21.1.1963, Safais (Sfax), Tunisko."

39 Bezpečnostná rada prijala 20. decembra 2002 rezolúciu č. 1452 (2002) smerujúcu k uľahčeniu dodržiavania povinností v oblasti boja proti terorizmu. Odsek 1 rezolúcie stanovuje určitý počet výnimiek a odchýlok zo zmrazenia finančných prostriedkov a iných ekonomických zdrojov uloženého podľa rezolúcií č. 1267 (1999), č. 1333 (2000) a č. 1390 (2002), ktoré môžu štáty povoliť z humanitárnych dôvodov so súhlasom výboru pre sankcie.

40 Bezpečnostná rada prijala 17. januára 2003 rezolúciu č. 1455 (2003), ktorej cieľom je zdokonalenie uplatňovania opatrení uložených podľa odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999), odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) a odsekov 1 a 2 rezolúcie č. 1390 (2002). Tieto opatrenia budú podľa odseku 2 rezolúcie č. 1455 (2003) opätovne zdokonalené po uplynutí dvanástich mesiacov alebo aj skôr, ak to bude potrebné.

41 Rada usúdila, že na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002) je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a prijala 27. februára 2003 spoločnú pozíciu 2003/140/SZBP o výnimkách z reštriktívnych opatrení zavedených spoločnou pozíciou 2002/402/SZBP (Ú. v. ES L 53, s. 62; Mim. vyd. 18/002, s. 80). Článok 1 spoločnej pozície stanovuje, že Európske spoločenstvo zohľadní pri uplatňovaní opatrení uvedených v článku 3 spoločnej pozície 2002/402 výnimky povolené rezolúciou Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002).

42 Rada prijala 27. marca 2003 nariadenie (ES) č. 561/2003, ktorým sa mení a dopĺňa, pokiaľ ide o výnimky zo zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov, nariadenie (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom (Ú. v. ES L 82, s. 1; Mim. vyd. 18/002, s. 91). V odôvodnení č. 4 tohto nariadenia Rada uvádza, že s ohľadom na rezolúciu č. 1452 (2002) je potrebné upraviť opatrenia uložené Spoločenstvom.

43 Podľa článku 1 nariadenia č. 561/2003:

„Do nariadenia... č. 881/2002 sa vkladá tento článok...:

‚Článok 2a

1. Článok 2 sa nevzťahuje na finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje, ak:

a) ktorýkoľvek z príslušných orgánov uvedených v prílohe II rozhodol na základe žiadosti podanej zainteresovanou fyzickou alebo právnickou osobou, že tieto finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú:

i) potrebné na krytie základných výdavkov, vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a lekárske ošetrenie, dane, poistné a poplatky za verejné služby;

ii) určené výlučne na platbu primeraných poplatkov odborníkom a úhradu výdavkov, ktoré vznikli v súvislosti s poskytnutím právnych služieb;

iii) určené výlučne na platbu poplatkov alebo poplatkov za služby za bežné vedenie alebo spravovanie zmrazených finančných prostriedkov alebo zmrazených hospodárskych zdrojov; alebo

iv) potrebné na mimoriadne výdavky a

b) takéto rozhodnutie bolo oznámené sankčnému výboru a

c) i) v prípade rozhodnutia podľa písm. a) bodov i), ii) alebo iii) sankčný výbor nenamietal voči rozhodnutiu do 48 hodín od jeho oznámenia; alebo

ii) v prípade rozhodnutia podľa písm. a) bod iv) výbor pre sankcie schválil rozhodnutie.

2. Každý, kto chce využiť ustanovenia uvedené v ods. 1, sa obráti so svojou žiadosťou na relevantný príslušný orgán členského štátu uvedený v prílohe II.

Príslušný orgán uvedený v prílohe II okamžite písomne oznámi osobe, ktorá podala žiadosť, ako aj každej inej osobe, orgánu alebo subjektu, o ktorom mu je známe, že je priamo dotknutý, či bolo žiadosti vyhovené.

Príslušný orgán informuje aj ostatné členské štáty, či sa vyhovelo žiadosti o takúto výnimku.

3. Finančné prostriedky, ktoré uvoľnilo a previedlo spoločenstvo s cieľom úhrady výdavkov, alebo ktoré boli uznané na základe tohto článku, nepodliehajú ďalším obmedzujúcim opatreniam podľa článku 2.

...“

44 Komisia prijala 19. mája 2003 nariadenie Komisie (ES) č. 866/2003, ktorým sa osemnástykrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. EÚ L 124, s. 19; Mim. vyd. 18/02, s. 114). Podľa článku 1 a bodu 5 prílohy k tomuto nariadeniu sa príloha I napadnutého nariadenia mení a dopĺňa tak, že položka týkajúca sa žalobcu (pozri bod 38 vyššie) sa nahrádza takto:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [alias a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa], a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Mníchov, Nemecko; b) 129 Park Road, NW8, Londýn, Anglicko; c) 28 Chaussée De Lille, Moscron, Belgicko; d) Darvingasse 1/2/58-60, Viedeň, Rakúsko; dátum narodenia: 21. marec 1963; miesto narodenia: Sfax, Tunisko; štátna príslušnosť: tuniská, bosnianska, rakúska; č. pasu: E 423362 vydaný v Islamabáde 15. mája 1988; národné identifikačné č.: 1292931; ďalšie informácie: meno jeho matky je Medina Abid; v súčasnosti sa nachádza v Írsku.“

45 Dňa 30. januára 2004 Komisia prijala nariadenie Komisie (ES) č. 180/2004, ktorým sa dvadsiatydeviaty krát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. EÚ L 28, s. 15; Mim. vyd. 18/003, s. 25). Podľa znenia článku 1 a bodu 4 prílohy k tomuto nariadeniu sa príloha I k napadnutému nariadeniu mení a dopĺňa v tom zmysle, že položka týkajúca sa žalobcu (pozri bod 38 vyššie) sa nahrádza takto:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [alias a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben

Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa], a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Mníchov, Nemecko, b) 129 Park Road, NW8, Londýn, Anglicko, c) 28 Chaussée De Lille, Moscron, Belgicko. Dátum narodenia: 21. marec 1963. Miesto narodenia: Sfax, Tunisko. Štátna príslušnosť: a) tuniská, b) bosnianska. Pas č. E 423362 vystavený v Islamabáde 15. mája 1988. Národné identifikačné číslo: 1292931. Ďalšie údaje: meno matky je Medina Abid; v súčasnosti sa zdržiava v Írsku."

46 Dňa 30. januára 2004 Bezpečnostná rada prijala rezolúciu č. 1526 (2004), ktorej cieľom je jednak zdokonalenie uplatňovania opatrení uložených podľa článku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999), odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) a odsekov 1 a 2 rezolúcie č. 1390 (2002) a jednak posilnenie právomocí výboru pre sankcie. Podľa odseku 3 rezolúcie č. 1526 (2004) budú tieto opatrenia opätovne zdokonalené o 18 mesiacov alebo v prípade potreby aj skôr.

47 Podľa odseku 18 rezolúcie č. 1526 (2004) Bezpečnostná rada „výrazne povzbudzuje všetky štáty, aby v rámci možností informovali fyzické a právnické osoby zapísané na zozname [výboru pre sankcie] o opatreniach prijatých voči nim, o smerniciach [výboru pre sankcie] a o rezolúcii č. 1452 (2002)".

48 Dňa 29. júla 2005 Bezpečnostná rada prijala rezolúciu č. 1617 (2005). Táto rezolúcia stanovuje okrem iného zachovanie opatrení uložených podľa odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999), odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) a odsekov 1 a 2 rezolúcie č. 1390 (2002). Podľa odseku 21 rezolúcie č. 1617 (2005), budú tieto opatrenia v prípade potreby opätovne preskúmané o 17 mesiacov s cieľom ich prípadného sprísnenia.

49 Dňa 17. januára 2006 Komisia prijala nariadenie Komisie (ES) č. 76/2006, ktorým sa šesťdesiaty prvýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. EÚ L 12, s. 7). Podľa znenia článku 1 a bodu 8 prílohy k tomuto nariadeniu sa príloha I k napadnutému nariadeniu mení a dopĺňa v tom zmysle, že položka týkajúca sa žalobcu (pozri bod 45 vyššie) sa nahrádza takto:

„Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi [alias a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq, b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad, c) Aiadi, Ben Muhammad, d) Aiady, Ben Muhammad, e) Ayadi Shafig Ben Mohamed, f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig, g) Abou El Baraa]. Adresa: a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Mníchov, Nemecko, b) 129 Park Road, NW8, Londýn, Anglicko, c) 28 Chaussée De Lille, Mouscron, Belgicko, d) Street of Provare 20, Sarajevo, Bosna a Hercegovina (naposledy evidovaná adresa v Bosne a Hercegovine). Dátum narodenia: a) 21.3.1963, b) 21.1.1963. Miesto narodenia: Sfax, Tunisko. Štátna príslušnosť: a) Tunisko, b) Bosna a Hercegovina. Číslo pasu: a) E 423362, vydaný v Islamabade 15.5.1988, b) 0841438 (bosniansky hercegovinský pas vydaný 30.12.1998, jeho platnosť sa skončila 30.12.2003). Národné identifikačné číslo: 1292931. Ďalšie informácie: a) adresa v Belgicku je P. O. Box, b) meno jeho otca je Mohamed, meno jeho matky je Medina Abid, c) údajne žije v Dubline, Írsko."

Konanie

50 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. augusta 2002 podal pán Ayadi proti Rade a Komisii žalobu smerujúcu k čiastočnému zrušeniu napadnutého nariadenia.

51 Samostatným podaním do kancelárie Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2002 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobca predložil svoje pripomienky k tejto námietke

18. decembra 2002. Uznesením z 3. februára 2003 Súd prvého stupňa (druhá komora) zamietol žalobu ako neprípustnú v rozsahu, v akom smeruje proti Komisii, a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania týkajúcich sa tejto časti konania.

52 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. novembra 2002 pán Ayadi požiadal o pomoc súvisiacu s trovami konania. Uznesením z 3. februára 2003 predseda druhej komory Súdu prvého stupňa rozhodol, že pán Ayadi má právo na poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami konania.

53 Podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 8. januára 2003 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalovanej. Uznesením zo 7. februára 2003 predseda druhej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Vedľajší účastník predložil svoje vyjadrenie v stanovenej lehote.

54 Podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 24. júla 2003 Komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalovanej. Uznesením z 22. októbra 2003 predseda druhej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu podľa článku 116 ods. 6 rokovacieho poriadku.

55 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

56 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 25. októbra 2005 s výnimkou Spojeného kráľovstva, ktoré sa ospravedlnilo.

Návrhy účastníkov konania

57 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 2 a v rozsahu, v akom sa týka článku 2, článok 4 napadnutého nariadenia,

— subsidiárne zrušil zmienku o žalobcovi v prílohe I napadnutého nariadenia,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

58 Na pojednávaní žalobca upresnil, že jeho žaloba smeruje proti napadnutému nariadeniu iba v rozsahu, v akom sa ho priamo a osobne týka, čo Súd prvého stupňa poznamenal v zápisnici z pojednávania.

59 Rada podporovaná Spojeným kráľovstvom a Komisiou navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Skutkový stav

60 Žalobca uvádza, že je tuniským štátnym príslušníkom a má trvalý pobyt v Írsku od roku 1997 spolu so svojou manželkou, tiež tuniskou štátnou príslušníčkou, a ich dvomi maloletými deťmi, ktoré sú obidve írskymi štátnymi príslušníkmi. Ich bankové účty v Írsku a v Spojenom kráľovstve boli zmrazené na príkaz týchto dvoch členských štátov. Žalobca, ktorý bol výborom pre sankcie označený ako osoba spojená s Usámom bin Ládinom, spochybňuje dôvodnosť tohto označenia, ale pripúšťa, že toto spochybnenie nie je predmetom tejto žaloby.

Právny stav

1. *O prípustnosti*

Tvrdenia účastníkov konania

61 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka Spojené kráľovstvo poznamenáva, že majetok žalobcu bol zmrazený na základe nariadenia č. 467/2001. Napadnuté nariadenie sa obmedzuje na zachovanie zmrazenia jeho majetku, teda bez toho, že by podstatným spôsobom menilo právne postavenie žalobcu v zmysle judikatúry (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9). Za týchto podmienok Spojené kráľovstvo uvádza, že žalobca mal napadnúť nariadenie č. 467/2001 a že táto žaloba podaná proti napadnutému nariadeniu je podaná oneskorene, a preto neprípustná.

62 Počas pojednávania žalobca uviedol, že účinky nariadenia č. 467/2001 boli prísne časovo vymedzené, podobne ako rezolúcia Bezpečnostnej rady č. 1333 (2000), ktorú toto nariadenie vykonávalo (pozri bod 18 vyššie). Naopak časové účinky

napadnutého nariadenia sú neobmedzené, podobne ako rezolúcia Bezpečnostnej rady č. 1390 (2002), ktorú vykonáva a ktorá uvádza iba možnosť prehodnotenia po dvanástich mesiacoch (pozri bod 30 vyššie). Prijatie napadnutého nariadenia tak má za následok podstatnú zmenu právneho postavenia žalobcu.

63 Rada nechcela zaujať stanovisko k tejto otázke na pojednávaní. Naopak Komisia sa pripojila k úvahe Spojeného kráľovstva. Podľa názoru Komisie dočasná povaha predmetných rezolúcií Bezpečnostnej rady nie je relevantným prvkom pre rozlíšenie nariadenia č. 467/2001 od napadnutého nariadenia, keďže všetky tieto rezolúcie uvádzajú mechanizmus prehodnotenia ich uplatniteľnosti po dvanástich mesiacoch. Okolnosť že napadnuté nariadenie sa zakladá na odlišnom právnom základe než právny základ nariadenia č. 467/2001 nie je relevantná, pretože podľa Komisie táto okolnosť nemá za následok zmenu právneho postavenia žalobcu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

64 Podľa článku 40 štvrtého odseku Štatútu Súdneho dvora návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania môže obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania. Okrem toho podľa článku 116 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vedľajší účastník konania musí prijať spor v stave, v akom sa nachádza v dobe jeho vstupu do konania.

65 Rada vo svojich návrhoch neuviedla námietku neprípustnosti.

66 Spojené kráľovstvo a Komisia teda neboli oprávnení vzniesť takúto námietku neprípustnosti a Súd prvého stupňa nie je povinný skúmať dôvody uvedené v tejto súvislosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 22).

67 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že v zmysle článku 113 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa môže Súd prvého stupňa kedykoľvek i bez návrhu preskúmať prekážky konania z dôvodu verejného záujmu, vrátane tých, ktoré uvádzajú vedľajší účastníci konania (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-88/01, Zb. s. II-1165, bod 52 a tam citovanú judikatúru).

68 V prejednávanej veci námietka neprípustnosti uvádzaná vedľajšími účastníkmi konania nastoľuje otázku verejného záujmu v rozsahu, v akom sa týka prípustnosti žaloby (rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004 Taliansko/Komisia, C-298/00 P, Zb. s. I-4087, bod 35). Súd prvého stupňa ju teda môže skúmať aj bez návrhu.

69 Hoci Spojené kráľovstvo uvádza na podporu tejto námietky neprípustnosti rozsudok IBM/Komisia, už citovaný v bode 61 vyššie, námietka sa zakladá najmä na ustálenej judikatúre Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa týkajúcej sa aktov, ktorými sa potvrdzuje skorší akt.

70 Podľa tejto judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná proti aktu potvrdzujúcemu skorší akt, ktorý sa nenapadol v stanovenej lehote, neprípustná (rozsudky Súdneho dvora z 15. decembra 1988, Irish Cement/Komisia, 166/86 a 220/86, Zb. s. 6473, bod 16, a z 11. januára 1996, Zunis Holding a i./Komisia, C-480/93 P, Zb. s. I-1, bod 14). Akt iba potvrdzuje skorší akt, ak neobsahuje žiadny nový prvok vo vzťahu ku skoršiemu aktu a ak mu nepredchádzalo prehodnotenie situácie adresáta tohto skoršieho aktu (rozsudok Súdneho dvora z 9. marca 1978, Herpels/Komisia, 54/77, Zb. s. 585, bod 14, a uznesenie Súdneho dvora zo 7. decembra 2004, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-521/03, neuverejnené v Zbierke, bod 47; rozsudok

Súdu prvého stupňa z 15. októbra 1997, IPK/Komisia, T-331/94, Zb. s. II-1665, bod 24, a uznesenie Súdu prvého stupňa zo 4. mája 1998, BEUC/Komisia, T-84/97, Zb. s. II-795, bod 52).

71 V prejednávanej veci je nutné konštatovať, že napadnuté nariadenie je vo vzťahu k nariadeniu č. 467/2001 novým aktom a že mu predchádzalo prehodnotenie situácie osôb zahrnutých, podobne ako žalobca, do zoznamov pripojených k týmto nariadeniam.

72 V prvom rade sa tak nadpis, ako aj odôvodnenie a hmotné ustanovenia týchto dvoch nariadení podstatne odlišujú, čo samo osebe postačuje na vylúčenie tézy, podľa ktorej jedno nariadenie iba potvrdzuje druhé. Vymedzenie pojmu „finančné prostriedky" uvedené v článku 1 napadnutého nariadenia presne nezodpovedá vymedzeniu pojmu „finančné prostriedky" uvedenému v článku 1 nariadenia č. 467/2001 a skôr menované nariadenie upravuje okrem zmrazenia finančných prostriedkov tiež zmrazenie „ekonomických zdrojov", ktoré neupravuje druhé nariadenie.

73 Ďalej, nariadenie č. 467/2001 bolo prijaté na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1333 (2000) v Spoločenstve v súlade so spoločnou pozíciou 2001/154, zatiaľ čo cieľom napadnutého nariadenia bolo vykonať rezolúciu č. 1390 (2002), v súlade so spoločnou pozíciou 2002/402.

74 Rezolúcia č. 1390 (2002) a spoločná pozícia 2002/402 nesporne v porovnaní s rezolúciou č. 1330 (2000) a spoločnou pozíciou 2001/154 obsahovali nové prvky a skôr menovanej rezolúcii a spoločnej pozícii predchádzalo preskúmanie situácie nastolenej neskôr menovanou rezolúciou a spoločnou pozíciou. To isté nevyhnutne platí aj vo vzťahu k napadnutému nariadeniu a nariadeniu č. 467/2001.

75 Podľa znenia odôvodnení 3 a 7 spoločnej pozície 2002/402, rezolúcia č. 1390 (2002) „upravuje pôsobnosť sankcií týkajúcich sa zmrazenia prostriedkov" zavedených rezolúciou č. 1333 (2000), a „preto [by sa mali upraviť — *neoficiálny preklad*] reštriktívne opatrenia Európskej únie podľa rezolúcie č. 1390 (2002)". Rovnako podľa znenia odôvodnení 2 a 4 napadnutého nariadenia „Bezpečnostná rada rozhodla..., že má byť upravený rozsah zmrazenia finančných prostriedkov", a preto je „potrebné [prijať — *neoficiálny preklad*] právne predpisy spoločenstva".

76 Podľa znenia odseku 23 rezolúcie č. 1333 (2000) sa opatrenia uložené touto rezolúciou budú uplatňovať počas dvanástich mesiacov a po uplynutí tohto obdobia Bezpečnostná rada posúdi, či sa im Taliban podriadil, a následne rozhodne, či sa ich uplatňovanie predĺži za rovnakých podmienok o ďalšie obdobie. Rezolúcia č. 1390 (2002) v porovnaní s rezolúciou č. 1333 (2000) teda obsahuje nový a významný prvok, keďže podstatne rozširuje rozsah časového uplatnenia.

77 Takto v rozpore s tým, čo tvrdia Spojené kráľovstvo a Komisia, bolo právne postavenie žalobcu rezolúciou č. 1390 (2002), spoločnou pozíciou 2002/402 a napadnutým nariadením podstatne zmenené. Prostredníctvom týchto aktov totiž finančné prostriedky žalobcu zostali zmrazené aj po uplynutí obdobia dvanástich mesiacov uvedeného v odseku 23 rezolúcie č. 1333 (2000), hoci pokiaľ by tieto akty neboli prijaté, povinnosť uložená všetkým členským štátom OSN zamraziť finančné prostriedky žalobcu upravená predmetnou rezolúciou by automaticky zanikla po uplynutí predmetného obdobia a akty Spoločenstva vykonávajúce túto rezolúciu by sa stali neúčinnými.

78 Okrem toho, hoci je pravda, že podľa znenia odseku 1 rezolúcie č. 1390 (2002) sa Bezpečnostná rada rozhodla „zachovať" opatrenia zavedené rezolúciou č. 1333 (2000) v dôsledku ich preskúmania upraveného v odseku 23 tejto rezolúcie, a ako to

potvrdzuje odsek 3 rezolúcie č. 1390 (2002), v zmysle ktorého opatrenia, ktoré zavádza, budú opätovne „posúdené“ o dvanásť mesiacov.

79 Nakoniec, výlučným právnym základom nariadenia č. 467/2001 boli články 60 ES a 301 ES v čase, keď predmetné opatrenia smerovali k prerušeniu alebo obmedzeniu hospodárskych vzťahov s treťou krajinou, zatiaľ čo napadnuté nariadenie bolo prijaté na právnom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES v čase, keď už neexistoval žiadny vzťah medzi týmito opatreniami a územím alebo režimom vládnucim v tretej krajine. V rozpore s tým, čo tvrdila Komisia na pojednávaní, táto zmena právneho základu predmetných aktov, ku ktorej došlo s ohľadom na vývoj medzinárodnej situácie, do ktorej rámca sa postupne začlenili sankcie nariadené Bezpečnostnou radou a vykonané Spoločenstvom, predstavuje nový prvok a vyžaduje preskúmanie situácie žalobcu. Vyplýva z toho najmä zmena jeho právneho postavenia umožňujúca dovolávať sa na podporu jeho žaloby o neplatnosť úplne odlišných právnych dôvodov a tvrdení (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, T-306/01, Zb. s. II-3533, proti ktorému bolo podané odvolanie, ďalej len „rozsudok Yusuf“, body 108 až 124 a body 125 až 170, a Kadi/Rada a Komisia, T-315/01, Zb. s. II-3649, proti ktorému bolo podané odvolanie, ďalej len „rozsudok Kadi“, body 87 až 135).

80 Z toho vyplýva, že námietka neprípustnosti vznesená Spojeným kráľovstvom a Komisiou sa musí zamietnuť.

81 Pokiaľ ide o ostatné podmienky prípustnosti žaloby, je potrebné z úradnej moci uviesť, že v rozsahu, v akom je žalobca menovite uvedený v prílohe I napadnutého nariadenia, je ním priamo a osobne dotknutý v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, keďže toto nariadenie má nesporne všeobecnú platnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Yusuf, bod 186). Táto žaloba je teda prípustná.

2. *O veci samej*

82 Na podporu svojich návrhov žalobca v podstate uvádza tri žalobné dôvody založené po prvé na nedostatku právomoci Rady prijať články 2 a 4 napadnutého nariadenia (ďalej len „napadnuté ustanovenia"), ako aj na zneužití právomoci, po druhé na porušení základných zásad subsidiarity a proporcionality a ľudských práv a po tretie na porušení podstatných formálnych náležitostí.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci, ako aj na zneužití právomoci

Tvrdenia účastníkov konania

83 Podľa žalobcu články 60 ES a 301 ES neudeľovali Rade právomoc prijať napadnuté ustanovenia, pretože vláda Talibanu v Afganistane padla pred ich prijatím. Tieto ustanovenia umožňujú prijať iba opatrenia smerujúce k prerušeniu alebo obmedzeniu, prípadne aj selektívnemu, „hospodárskych vzťahov s jednou alebo viacerými tretími krajinami". Na rozdiel od nariadenia č. 467/2001, ktoré stanovovalo hospodárske sankcie proti Afganistanu, napadnuté nariadenie sa týka výlučne osôb spojených s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom. Tieto subjekty nie sú tretími krajinami a netvoria vládu akejkoľvek časti Afganistanu.

84 Pokiaľ ide o článok 308 ES, žalobca tvrdí, že tento neudeľuje Rade právomoc nariadiť členským štátom zaviesť hospodárske sankcie voči jednotlivcom v rozpore so základnými právami týchto jednotlivcov. Takáto právomoc porušuje obmedzenia právomoci udelenej reštriktívnymi ustanoveniami článkov 60 ES a 301 ES.

85 Prijatie napadnutých ustanovení predstavuje teda aj zneužitie právomoci udelenej Rade článkami 60 ES a 301 ES.

86 Rada namieta voči tvrdeniam žalobcu odkazujúc na rozsudky Yusuf a Kadi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

87 Súd prvého stupňa sa už v rozsudku Yusuf (body 107 až 170) a Kadi (body 87 až 135) vyslovil o právomoci Spoločenstva podľa článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES pre prijatie ustanovení, akými sú ustanovenia uvedené v napadnutom nariadení, ktoré stanovujú ekonomické a finančné sankcie proti fyzickým a právnickým osobám v rámci boja proti medzinárodnému terorizmu, bez toho, aby bol stanovený akýkoľvek vzťah s treťou krajinou, na rozdiel od toho, čo stanovovalo nariadenie č. 467/2001.

88 Pri tejto príležitosti, ako to žalobca výslovne uznal na pojednávaní v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa, bolo vyčerpávajúcim spôsobom odpovedané na tvrdenia týkajúce sa tejto otázky, ktoré sa v podstate zhodujú s tvrdeniami účastníkov konania v rámci tejto žaloby (pozri, pokiaľ ide o analogické tvrdenia uvádzané účastníkmi v konaní, ktorého sa týkal rozsudok Yusuf, body 80 až 106 tohto rozsudku, a pokiaľ ide o analogické tvrdenia uvádzané účastníkmi v konaní, ktorého sa týkal rozsudok Kadi, body 64 až 86 tohto rozsudku).

89 V závere svojho odôvodnenia Súd prvého stupňa konštatoval, že „inštitúcie a Spojené kráľovstvo teda oprávnene tvrdia, že Rada mala právomoc prijať napadnuté nariadenie, ktoré uskutočňuje v Spoločenstve ekonomické a finančné

sankcie stanovené v spoločnej pozícii 2002/402 na kumulovanom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES“ (rozsudky Yusuf, bod 170, a Kadi, bod 135).

90 Je teda potrebné z dôvodov v podstate zhodných s dôvodmi uvedenými v rozsudkoch Yusuf a Kadi zamietnuť výhrady žalobcu založené na nedostatku právomoci Spoločenstva (pozri v súvislosti s možnosťou súdu Spoločenstva odôvodniť rozsudok odkazom na skorší rozsudok, ktorým sa rozhodlo o v podstate zhodných otázkach, rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2005, Crailsheimer Volksbank, C-229/04, Zb. s. I-9273, body 47 až 49).

91 Čo sa týka výhrady založenej na zneužití právomoci, ktorá ako jediná odlišuje toto konanie od konaní, ktorých sa týkali rozsudky Yusuf a Kadi, musí sa tiež zamietnuť, pretože sa uvádzala len ako jednoduchý dôsledok ostatných výhrad žalobcu týkajúcich sa právomoci.

92 Prvý žalobný dôvod sa musí preto zamietnuť v celom jeho rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení základných zásad subsidiarity a proporcionality a ľudských práv

Tvrdenia účastníkov konania

93 V prvej časti žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že napadnuté ustanovenia porušujú zásadu subsidiarity, pretože ukladajú členským štátom z dôvodu ich záväzkov podľa práva Spoločenstva povinnosť prijať opatrenia, ktoré podľa medzinárodného práva patria do ich slobody voľby.

94 V tejto súvislosti žalobca uvádza, že články 25 a 41 Charty OSN vykladané vo svetle zásad tejto organizácie, a najmä zásady rovnosti zvrchovaných členských štátov, uvedenej v článku 2 bode 1 predmetnej charty, neukladajú členským štátom OSN uplatňovať ako také opatrenia, ktoré ich Bezpečnostná rada „vyzve" vykonať. Členské štáty sú naopak slobodné pri výbere spôsobu, akým odpovedia na túto výzvu.

95 Naopak výklad Rady, podľa ktorého odsek 8 písmeno c) a odsek 17 rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1333 (2000) zaväzujú členov OSN a následne inštitúcie Spoločenstva, je v rozpore so základnými normami medzinárodného práva, a najmä článkami 7, 8, 17, 22 a 23 Všeobecnej deklarácie ľudských práv prijatej Valným zhromaždením Organizácie spojených národov 10. decembra 1948, pretože umožňuje výboru pre sankcie donútiť členov Organizácie spojených národov, aby zbavili výborom označeného jednotlivca všetkých finančných zdrojov, bez toho, aby zainteresovaný jednotlivec mal právo dozvedieť sa dôvody tohto opatrenia a skutočnosti, na ktorých sa toto opatrenie zakladá, a bez toho, aby mal prístup k nezávislému alebo súdnemu orgánu, ktorý by mohol rozhodnúť o jeho dôvodnosti.

96 Okrem toho dokonca aj za predpokladu, že predmetné rezolúcie Bezpečnostnej rady zaväzujú členské štáty, Rada nevysvetlila, prečo v prejednávanej veci musela konať sama namiesto nich.

97 V druhej časti žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že napadnuté ustanovenia porušujú zásadu proporcionality v rozsahu, v akom je ich dôsledkom pozbavenie jednotlivca všetkých príjmov a sociálnej pomoci a v konečnom dôsledku všetkých prostriedkov na živobytie pre neho a jeho rodinu. Takéto opatrenia nie sú nevyhnutné ani na pozbavenie zdrojov Usámu bin Ládina.

98 V tretej časti žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že napadnuté ustanovenia porušujú jeho základné práva, najmä právo na prístup k jeho majetku uznané článkom 1 prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „EDĽP") a právo na spravodlivé súdne konanie priznané článkom 6 EDĽP. Dôsledkom týchto opatrení, ktoré sú podľa žalobcu v rozpore s ústavnými tradíciami členských štátov, je to, že žalobca je odkázaný na kradnutie, aby prežil, čo rovnako predstavuje ponižujúce zaobchádzanie zakázané článkom 3 EDĽP a odmietnutie rešpektovania jeho dôstojnosti v rozpore s článkom 8 EDĽP.

99 Čo sa týka konkrétnejšie namietaného porušenia práva na prístup k jeho majetku, žalobca na pojednávaní uznal, že toto porušenie sa musí posudzovať výlučne s ohľadom na aktuálne účinnú právnu úpravu v súlade s tým, ako sa rozhodlo v rozsudkoch Yusuf (bod 287) a Kadi (bod 236), a že teda treba brať do úvahy explicitné možnosti výnimiek a odchýlok od zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré sú upravené nariadením č. 561/2003 prijatým po podaní tejto žaloby.

100 V tejto súvislosti žalobca pripustil, že írske orgány mu poskytli potrebné sociálne dávky na jeho základné potreby, takže nebol zbavený všetkých zdrojov alebo prostriedkov na živobytie. Naopak, napadnuté nariadenie, dokonca vo svojej podobe vyplývajúcej z nariadenia č. 561/2003, mu neumožňuje požívať iné sociálne výhody, bráni mu viesť normálny život a spôsobuje, že jeho prežitie úplne závisí od írskeho štátu. Žalobca najmä tvrdí, že článok 2 napadnutého nariadenia mu neumožňuje vykonávať akúkoľvek závislú alebo samostatnú profesijnú činnosť. Týmto spôsobom mu bolo odmietnuté udelenie koncesie vodiča taxislužby. V každom prípade je preňho nemožné prenajať si vozidlo alebo byť platený klientmi, pretože ide o poskytnutie finančných prostriedkov alebo ekonomických zdrojov v zmysle tohto ustanovenia.

101 Pokiaľ ide konkrétnejšie o namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, žalobca na pojednávaní uznal, že súdna kontrola vykonávaná v prejednávanej veci Súdom prvého stupňa v rozsahu, v akom sa incidenčne týka predmetných rezolúcií Bezpečnostnej rady, sa musí obmedziť na overenie dodržania imperatívnych pravidiel medzinárodného práva patriacich do *ius cogens*, ako sa rozhodlo v rozsudkoch Yusuf (body 276 a nasl.) a Kadi (body 225 a nasl.).

102 Žalobca napriek tomu tvrdí, že závery, ku ktorým dospel Súd prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf (najmä v bodoch 344 a 345) a Kadi (najmä v bodoch 289 a 290), nemožno uplatniť na prejednávanú vec. Na jednej strane zmrazenie jeho finančných prostriedkov nemožno považovať za dočasné zabezpečovacie opatrenie, ako sa o tom rozhodlo v týchto dvoch rozsudkoch, ale za skutočné zhabanie. Na druhej strane neexistuje účinný mechanizmus preskúmania individuálnych opatrení zmrazenia finančných prostriedkov, o ktorých rozhodla Bezpečnostná rada, takže existuje hrozba, že jeho majetok zostane zamrazený po zvyšok jeho života. V tejto súvislosti žalobca tvrdí, že sa márne snažil presvedčiť Bezpečnostnú radu, aby zmenila svoje stanovisko vo vzťahu k nemu. Írskym orgánom zaslal dve žiadosti, 5. februára 2004 a 19. mája 2004, aby mu tieto orgány pomohli dosiahnuť jeho odstránenie zo zoznamu výboru pre sankcie. Listom z 10. októbra 2005 mu tieto orgány oznámili, že jeho spis sa stále skúma, bez toho, aby ho vyrozumeli, či podniknú kroky v jeho prospech.

103 Rada podporovaná vedľajšími účastníkmi konania namieta voči tvrdeniam žalobcu a odkazuje na rozsudky Yusuf a Kadi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

104 Na úvod je potrebné skúmať prvú časť žalobného dôvodu a následne spoločne druhú a tretiu časť. Overenie prípadného porušenia základných práv žalobcu napadnutým

nariadením totiž zahŕňa nevyhnutne posúdenie rešpektovania týmto aktom zásady proporcionality vo vzťahu k cieľu, ktorý sleduje (návrhy generálneho advokáta Léger k rozsudku Parlament/Rada, C-317/04 a C-318/04, Zb. s. I-4721, bod 107).

— O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady subsidiarity

105 Žalobca v podstate tvrdí, že aj za predpokladu, že by články 60 ES, 301 ES a 308 ES odôvodňovali v zásade právomoc Spoločenstva pre prijatie takých opatrení, aké sú predmetom prejednávanej veci (otázka, ktorá je predmetom prvého žalobného dôvodu), napriek tomu zostáva skutočnosťou, že členské štáty sú najpovolanejšie posúdiť, aké konkrétne opatrenia si vyžaduje vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady. Prijatím napadnutého nariadenia Rada zasiahla do slobody ich výberu a porušila zásadu subsidiarity.

106 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada subsidiarity je uvedená v článku 5 druhom odseku ES, v zmysle ktorého Spoločenstvo zasahuje do oblastí, ktoré nepatria do jeho výlučnej právomoci len do tej miery, ktorá je nevyhnutná na dosiahnutie cieľov, ktoré nemôžu dostatočne dosiahnuť členské štáty, a preto sa môžu, či z dôvodu ich predpokladaného rozsahu, alebo účinku lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva.

107 Podľa ustálenej judikatúry súd Spoločenstva kontroluje zákonnosť aktov Spoločenstva s ohľadom na túto všeobecnú zásadu [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Zb. s. I-11453, body 177 až 185, a zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, Zb. s. I-2801, bod 58; rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2003, Van den Bergh Foods/Komisia, T-65/98, Zb. s. II-4653, body 197 a 198].

108 Súd prvého stupňa sa však domnieva, že sa nemožno dovolávať tejto všeobecnej zásady v oblasti uplatnenia článkov 60 ES a 301 ES, dokonca ani za predpokladu, že táto oblasť nepatrí do výlučnej právomoci Spoločenstva (pozri v tomto zmysle článok 60 ods. 2 ES).

109 Pokiaľ ide totiž o prerušenie alebo obmedzenie hospodárskych vzťahov s tretími krajinami, samotné tieto ustanovenia predpokladajú zásah Spoločenstva, ak je činnosť Spoločenstva „pokladaná za nevyhnutnú", spoločnou pozíciou alebo jednotnou akciou prijatou podľa ustanovení Zmluvy EÚ týkajúcich sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP).

110 V oblasti uplatňovania článkov 60 ES a 301 ES Zmluva ES udeľuje Únii právomoc určiť, že činnosť Spoločenstva je nevyhnutná. Takéto určenie patrí do výkonu právomoci posúdenia Únie. Zmluva s ohľadom na zásadu subsidiarity uvedenú v článku 5 druhom odseku ES vylučuje právo jednotlivcov napádať zákonnosť následnej činnosti vykonávanej Spoločenstvom v súlade so spoločnou pozíciou alebo jednotnou akciou SZBP Únie.

111 Okrem toho, keďže Súd prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf (body 158 a nasl.) a Kadi (body 122 a nasl.) pripustil, že oblasť uplatnenia článkov 60 ES a 301 ES možno rozšíriť použitím dodatočného právneho základu článku 308 ES na prijímanie hospodárskych a finančných sankcií proti jednotlivcom v rámci boja proti medzinárodnému terorizmu bez preukázania vzťahu k tretím krajinám, nevyhnutne z toho vyplýva, že zákonnosť opatrení Spoločenstva prijatých z tohto dôvodu v súlade so spoločnou pozíciou alebo jednotnou akciou SZBP Únie nemôže byť jednotlivcami napádaná s ohľadom na zásadu subsidiarity.

112 V každom prípade, dokonca aj za predpokladu, že zásada subsidiarity sa má uplatňovať na okolnosti, akými sú okolnosti prejednávanej veci, je evidentné, že jednotné vykonanie rezolúcií Bezpečnostnej rady v členských štátoch, ktoré sa ukladá bez rozlíšenia všetkým členom OSN, možno lepšie vykonať na úrovni Spoločenstva než na vnútroštátnej úrovni.

113 Nakoniec, pokiaľ ide o výhradu, podľa ktorej Rada zasiahla do slobody výberu členských štátov, Rada dôvodne zdôrazňuje, že spoločná pozícia 2002/402 tlmočila jednohlasné posúdenie členských štátov, podľa ktorého je pre zmrazenie finančných prostriedkov, o ktorom rozhodla Bezpečnostná rada, nevyhnutná činnosť Spoločenstva. Ako to poznamenáva Spojené kráľovstvo, keďže samotné členské štáty si zvolili podriadiť sa svojim povinnostiam podľa Charty OSN prostredníctvom aktu Spoločenstva, Rade nemožno vytýkať, že zasiahla do ich slobody výberu podriadiac sa ich vôli.

114 Prvá časť druhého žalobného dôvodu sa teda musí zamietnuť.

— O druhej a tretej časti druhého žalobného dôvodu, založených na porušení zásady proporcionality a rešpektovania ľudských práv

115 S jedinou výhradou špecifického bodu, ktorý bude skúmaný v bode 156 ďalej, Súd prvého stupňa sa už v rozsudkoch Yusuf (body 226 až 346) a Kadi (body 176 až 291) vyslovil o všetkých právnych bodoch, ktoré uviedli účastníci konania v rámci druhej a tretej časti druhého žalobného dôvodu tejto žaloby.

116 Pri tejto príležitosti Súd prvého stupňa najmä konštatoval toto:

— z hľadiska medzinárodného práva majú povinnosti vyplývajúce z Charty OSN v prípade štátov, ktoré sú členmi OSN, nepopierateľne prednosť pred ich povinnosťami vyplývajúcimi z vnútroštátneho práva alebo medzinárodného zmluvného práva vrátane povinností podľa EDĽP v prípade štátov, ktoré sú zároveň členmi Rady Európy, a povinností podľa Zmluvy ES v prípade štátov, ktoré sú zároveň členskými štátmi Spoločenstva (rozsudky Yusuf, bod 231, a Kadi, bod 181),

— táto prednosť sa v súlade s článkom 25 Charty OSN vzťahuje na rozhodnutia obsiahnuté v rezolúciách Bezpečnostnej rady (rozsudky Yusuf, bod 234, a Kadi, bod 184),

— hoci Spoločenstvo nie je členom Organizácie spojených národov, podľa samotnej Zmluvy o jeho založení sú preň záväzné povinnosti vyplývajúce z Charty OSN rovnako ako pre jeho členské štáty (rozsudky Yusuf, bod 243, a Kadi, bod 193),

— na jednej strane Spoločenstvo nesmie ani porušiť povinnosti vyplývajúce jeho členským štátom z Charty OSN, ani brániť ich vykonaniu, a na druhej strane je povinné podľa samotnej Zmluvy, ktorou bolo založené, prijať v rámci svojich právomocí všetky ustanovenia potrebné na to, aby umožnilo svojim členským štátom splniť si ich povinnosti (rozsudky Yusuf, bod 254, a Kadi, bod 204),

— v dôsledku toho, tvrdenia uvádzané proti napadnutému nariadeniu a založené na jednej strane na nezávislosti právneho poriadku Spoločenstva od právneho

poriadku zriadeného OSN a na druhej strane na potrebe prebratia rezolúcií Bezpečnostnej rady do vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov v súlade s ústavnými ustanoveniami a základnými zásadami tohto práva musia byť odmietnuté (rozsudky Yusuf, bod 258, a Kadi, bod 208),

— napadnuté nariadenie prijaté so zreteľom na spoločnú pozíciu 2002/402 je uskutočnením povinnosti na úrovni Spoločenstva, ktorá je uložená jeho členským štátom ako členom OSN, vykonať, prípadne aj prostredníctvom aktu Spoločenstva, sankcie namierené proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným osobám, skupinám, podnikom a subjektom, ktoré boli ustanovené a neskôr posilnené niekoľkými rezolúciami Bezpečnostnej rady prijatými podľa kapitoly VII Charty OSN (rozsudky Yusuf, bod 264, a Kadi, bod 213),

— v tomto kontexte inštitúcie Spoločenstva konali na základe viazanej právomoci, takže nemali žiadnu možnosť samostatnej voľnej úvahy (rozsudky Yusuf, bod 265, a Kadi, bod 214),

— vzhľadom na úvahy uvedené vyššie nemôže byť vyhlásenie, že Súd prvého stupňa má právomoc incidenčne preskúmať zákonnosť rozhodnutí Bezpečnostnej rady alebo výboru pre sankcie z hľadiska miery ochrany základných práv tak, ako sú poskytované právnym poriadkom Spoločenstva, odôvodnené ani na základe medzinárodného práva, ani na základe práva Spoločenstva (rozsudky Yusuf, bod 272, a Kadi, bod 221),

— sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady teda v zásade nepodliehajú súdnej kontrole Súdu prvého stupňa a Súd prvého stupňa nemôže ani incidenčným spôsobom

spochybniť ich zákonnosť vzhľadom na právo Spoločenstva. Naopak, Súd prvého stupňa musí v maximálnej možnej miere vykladať a uplatňovať toto právo spôsobom zlučiteľným s povinnosťami členských štátov podľa Charty OSN (rozsudky Yusuf, bod 276, a Kadi, bod 225),

— Súd prvého stupňa však má právomoc incidenčným spôsobom preskúmať zákonnosť sporných rezolúcií Bezpečnostnej rady vo vzťahu k *ius cogens*, ktoré sa chápe ako medzinárodný verejný poriadok platný pre všetky subjekty medzinárodného práva vrátane orgánov OSN a od ktorého sa nemožno odchýliť (rozsudky Yusuf, bod 277, a Kadi, bod 226),

— zmrazenie finančných prostriedkov stanovené napadnutým nariadením neporušuje ani základné práva dotknutých osôb na disponovanie ich majetkom, ani všeobecnú zásadu proporcionality, z hľadiska miery univerzálnej ochrany základných práv fyzickej osoby patriacich do *ius cogens* (rozsudky Yusuf, body 288 a 289, a Kadi, body 237 a 238),

— keďže predmetné rezolúcie Bezpečnostnej rady neupravujú právo zainteresovaných na predbežné vypočutie výborom pre sankcie pred ich zapísaním na sporný zoznam osôb a keďže sa zdá, že žiadna imperatívna norma medzinárodného verejného poriadku nevyžaduje takéto predbežné vypočutie za okolností prejednávanej veci, tvrdenia založené na namietanom porušení takéhoto práva sa musia zamietnuť (rozsudky Yusuf, body 306, 307 a 321, a Kadi, body 261 a 268),

— konkrétne za týchto okolností, keď sa namieta zabezpečovacie opatrenie obmedzujúce nakladanie s majetkom zainteresovaných, ochrana základných práv zainteresovaných nevyžaduje, aby im boli oznámené skutočnosti a dôkazy

pripustené proti nim, ak Bezpečnostná rada alebo výbor pre sankcie usudzujú, že tomu bránia dôvody vzťahujúce sa na bezpečnosť medzinárodného spoločenstva (rozsudky Yusuf, bod 320, a Kadi, bod 274),

— inštitúcie Spoločenstva nemuseli vypočuť zainteresovaných pred prijatím napadnutého nariadenia (rozsudok Yusuf, bod 329) alebo v kontexte jeho prijatia a vykonávania (rozsudok Kadi, bod 259),

— v rámci konania o žalobe o neplatnosť napadnutého nariadenia Súd prvého stupňa úplne skúma zákonnosť napadnutého nariadenia tak, že preskúmava dodržiavanie pravidiel vzťahujúcich sa na právomoc, ako aj na vonkajšiu zákonnosť zo strany inštitúcií Spoločenstva a splnenie podstatných formálnych náležitostí, ktorým podlieha ich činnosť. Súd prvého stupňa skúma zákonnosť napadnutého nariadenia tiež so zreteľom na rezolúcie Bezpečnostnej rady, ktoré má toto nariadenie vykonať, najmä z hľadiska jeho formálnej a hmotnej primeranosti, vnútornej koherentnosti a proporcionality nariadenia voči rezolúciám. Súd prvého stupňa tiež kontroluje zákonnosť napadnutého nariadenia a nepriamo aj zákonnosť sporných rezolúcií Bezpečnostnej rady so zreteľom na normy vyššej právnej sily medzinárodného práva patriace do *ius cogens*, predovšetkým imperatívne normy vzťahujúce sa na všeobecnú ochranu ľudských práv (rozsudky Yusuf, body 334, 335 a 337, a Kadi, body 279, 280 a 282),

— naproti tomu Súdu prvého stupňa neprináleží nepriamo kontrolovať, či samotné sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady sú v súlade so základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva. Súdu prvého stupňa rovnako neprináleží ani preveriť, či nedošlo k omylu v posúdení skutočností a dôkazov, ktoré Rada predložila na podporu opatrení, ktoré prijala, a ani s výhradou rámca

vymedzeného v predchádzajúcom bode, nepriamo preskúmať účelnosť a proporcionalitu týchto opatrení (rozsudky Yusuf, body 338 a 339, a Kadi, body 283 a 284),

— v tomto rozsahu zainteresovaní nemajú žiadnu možnosť podať návrh na začatie súdneho konania, keďže Bezpečnostná rada nepovažovala za účelné zriadiť samostatný medzinárodný súdny orgán poverený rozhodovaním o skutkových a právnych okolnostiach konaní začatých proti individuálnym rozhodnutiam prijatým výborom pre sankcie (rozsudky Yusuf, bod 340, a Kadi, bod 285),

— medzera konštatovaná v predchádzajúcej zarážke v súdnej ochrane žalobcov sama osebe nie je v rozpore s *ius cogens*, pretože: a) právo na prístup k súdu nie je absolútne, b) v prejednávanej veci obmedzenie práva na prístup zainteresovaných k súdu vyplývajúce zo súdnej imunity, ktorú v zásade majú vo vnútorných právnych poriadkoch členských štátov rezolúcie Bezpečnostnej rady prijaté podľa kapitoly VII Charty OSN, treba považovať za inherentné takémuto právu, c) takéto obmedzenie je odôvodnené tak povahou rozhodnutí, ktoré má Bezpečnostná rada prijať podľa predmetnej kapitoly VII, ako aj legitímnym sledovaným cieľom a d) keďže neexistuje medzinárodný súd príslušný pre kontrolu zákonnosti aktov Bezpečnostnej rady, zriadenie orgánu, akým je výbor pre sankcie, a možnosť upravená v aktoch obrátiť sa kedykoľvek naň so zámerom dosiahnuť opätovné preskúmanie jednotlivého prípadu prostredníctvom formalizovaného postupu zahŕňajúceho dotknuté vlády predstavujú ďalší rozumný spôsob, ako primerane chrániť základné práva zainteresovaných, ako sú uznané *ius cogens* (rozsudky Yusuf, body 341 až 345, a Kadi, body 286 až 290),

— tvrdenia uvádzané proti napadnutému nariadeniu a založené na porušení práva na účinnú súdnu ochranu musia v dôsledku toho byť zamietnuté (rozsudky Yusuf, bod 346, a Kadi, bod 291).

117 Ako to žalobca uznal na pojednávaní, Súd prvého stupňa odpovedal pri príležitosti svojho skúmania vecí Yusuf a Kadi vyčerpávajúcim spôsobom na právne tvrdenia v podstate zhodné s tvrdeniami uvádzanými v prejednávanej veci účastníkmi konania v ich písomných vyjadreniach v rámci druhej a tretej časti druhého žalobného dôvodu (pozri, pokiaľ ide o tvrdenia analogické s tvrdeniami uvádzanými účastníkmi konania vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Yusuf, body 190 až 225 tohto rozsudku, a pokiaľ ide o tvrdenia analogické s tvrdeniami uvádzanými účastníkmi konania vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Kadi, body 138 až 175 tohto rozsudku). Platí to najmä o tvrdeniach žalobcu týkajúcich sa údajnej nezáväznej povahy rezolúcií Bezpečnostnej rady pre členské štáty (bod 94 vyššie), namietanej nezlučiteľnosti predmetných rezolúcií so základnými normami medzinárodného práva týkajúcimi sa ochrany ľudských práv (bod 95 vyššie) a uvádzaného porušenia základných práv, tak ako sú garantované EDĽP (bod 98 vyššie), najmä z pohľadu proporcionality (bod 97 vyššie) a práva na účinnú súdnu ochranu (bod 101 vyššie).

118 Napriek tomu treba dodať vyjadrenie, nasledujúce ako odpoveď na tvrdenia podrobnejšie rozvinuté žalobcom na pojednávaní a týkajúce sa namietanej neúčinnosti výnimiek a odchýlok od zmrazenia finančných prostriedkov upravených nariadením č. 561/2003, najmä pokiaľ ide o výkon profesijnej činnosti (body 99 a 100 vyššie), a na druhej strane údajnú neplatnosť záverov, ku ktorým dospel Súd prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf a Kadi, pokiaľ ide o zlučiteľnosť v prejednávanej veci medzery konštatovanej v súdnej ochrane zainteresovaných s *ius cogens* (body 101 a 102 vyššie).

119 Pokiaľ ide v prvom rade o údajnú neúčinnosť výnimiek a odchýlok od zmrazenia finančných prostriedkov, je potrebné pripomenúť, že článok 2a napadnutého nariadenia, vložený do predmetného nariadenia nariadením č. 561/2003 prijatým v nadväznosti na rezolúciu Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002), okrem iného stanovuje výnimky a odchýlky, keď na základe žiadosti podanej zainteresovanou fyzickou alebo právnickou osobou a bez výslovného namietania výboru pre sankcie príslušné vnútroštátne orgány rozhodli, že zmrazenie finančných prostriedkov alebo ekonomických zdrojov sa neuplatní na finančné prostriedky alebo ekonomické

zdroje, o ktorých tieto osoby preukázali, že sú „potrebné na krytie základných výdavkov, vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a lekárske ošetrenie, dane, poistné a poplatky za verejné služby“ (pozri bod 43 vyššie). Použitie pojmu „vrátane“ prevzatého z pojmov rezolúcie č. 1452 (2002) naznačuje, že ani táto rezolúcia, ani nariadenie č. 561/2003 nevymenúvajú taxatívne alebo vyčerpávajúco „základné výdavky“, ktoré môžu byť vylúčené zo zmrazenia finančných prostriedkov. Určenie druhov výdavkov, ktoré by mohli zodpovedať tejto kvalifikácii, je teda vo veľkej miere ponechané na úvahu príslušných vnútroštátnych orgánov zodpovedných za vykonanie napadnutého nariadenia pod dohľadom výboru pre sankcie. Okrem toho finančné prostriedky potrebné na akékoľvek iné „mimoriadne výdavky“ môžu byť uvoľnené prostredníctvom výslovného povolenia výboru pre sankcie.

120 Je nesporné, že v súlade s týmito ustanoveniami Írsko žiadalo a získalo súhlas výboru pre sankcie v auguste 2003 na to, aby sa mohli žalobcovi vyplácať príspevky sociálnej pomoci, a aby sa mu takto umožnilo postarať sa o jeho základné potreby a základné potreby jeho rodiny. V decembri 2003 výbor pre sankcie povolil Írsku zvýšiť sumu príspevkov takto vyplácaných žalobcovi so zreteľom na zvýšenie írskeho národného rozpočtu. Potvrdzuje sa tak, že keďže zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu berie v maximálnej možnej miere do úvahy jeho základné potreby a jeho základné práva, nie je ani cieľom a ani dôsledkom tohto ustanovenia, aby sa so žalobcom zaobchádzalo neľudsky alebo ponižujúco (pozri v tomto zmysle rozsudky Yusuf, body 291 a 312, a Kadi, body 240 a 265).

121 V zostávajúcej časti je samozrejme potrebné uznať, že zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu s jedinou výhradou výnimiek a odchýlok uvedených v článku 2a napadnutého nariadenia predstavuje voči nemu mimoriadne drastické opatrenie spôsobilé dokonca zabrániť mu viesť normálny spoločenský život a urobiť ho úplne závislým od sociálnej pomoci poskytovanej írskymi orgánmi.

122 Napriek tomu je nutné pripomenúť, že toto opatrenie je jedným z aspektov sankcií, ktoré prijala Bezpečnostná rada proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným osobám, skupinám, podnikom a subjektom preto, aby sa predišlo opakovaniu teroristických útokov takého druhu, akým boli útoky spáchané v Spojených štátoch 11. septembra 2001 (rozsudky Yusuf, body 295 a 297, a Kadi, body 244 a 246).

123 Každé opatrenie tohto druhu má nevyhnutne účinky, ktoré ovplyvňujú vlastnícke práva a slobodný výkon profesijných činností a poškodzujú tak účastníkov, ktorí nenesú zodpovednosť za okolnosti, ktoré viedli k prijatiu sankcií (rozsudok Súdneho dvora z 30. júla 1996, Bosphorus, C-84/95, Zb. s. I-3953, bod 22). Dôležitosť cieľov sledovaných právnou úpravou stanovujúcou tieto sankcie môže odôvodňovať takéto negatívne dôsledky, dokonca aj závažné, pre niektorých podnikateľov (rozsudok Bosphorus, už citovaný, bod 23).

124 V rozsudku Bosphorus, už citovanom v bode 123 vyššie, Súdny dvor rozhodol, že zhabanie vzdušného dopravného prostriedku patriaceho osobe, ktorá má svoje sídlo v Juhoslovanskej zväzovej republike, ale prenajatého „nevinnému" a dobromyseľnému zahraničnému podnikateľovi, nie je nezlučiteľné so základnými právami priznanými právom Spoločenstva, s ohľadom na cieľ všeobecného záujmu medzinárodného spoločenstva, ktorý spočíva v ukončení vojnového stavu v regióne a ukončení masového porušovania ľudských práv a medzinárodného humanitného práva v republike Bosna-Hercegovina. V rozsudku Bosphorus proti Írsku z 30. júna 2005 (č. 45036/98, zatiaľ neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*) Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že zhabanie predmetného vzdušného dopravného prostriedku neporušilo EDĽP (bod 167), berúc do úvahy najmä povahu predmetného zásahu a všeobecný záujem, ktorý sledovalo zhabanie a režim sankcií (bod 166).

125 O to viac treba v prejednávanej veci rozhodnúť, že zmrazenie finančných prostriedkov, finančného majetku a iných ekonomických zdrojov osôb identifiko-

vaných Bezpečnostnou radou ako spojených s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom nie je nezlučiteľné so základnými ľudskými právami patriacimi do *ius cogens* vzhľadom na základný cieľ všeobecného záujmu medzinárodného spoločenstva, ktorý spočíva v boji všetkými prostriedkami v súlade s Chartou OSN proti hrozbám pre medzinárodný mier a bezpečnosť, ktoré vyplývajú z teroristických činov (pozri v tomto zmysle rozsudky Yusuf, bod 298, a Kadi, bod 247).

126 Okrem toho treba poznamenať, že s ohľadom na okolnosti napadnuté nariadenie a rezolúcie Bezpečnostnej rady, ktoré toto nariadenie vykonáva, nebránia žalobcovi viesť uspokojujúci osobný, rodinný a spoločenský život. Podľa výkladu daného Radou na pojednávaní, ktorý treba potvrdiť, používanie zmrazených finančných prostriedkov na výlučne osobné účely ako je obytný dom, motorové vozidlo nie je samo osebe týmito aktmi zakázané. Rovnako to platí aj pre tovary bežnej spotreby.

127 Je rovnako potrebné potvrdiť tézu uvedenú Radou na pojednávaní, podľa ktorej napadnuté nariadenie a rezolúcie Bezpečnostnej rady, ktoré toto nariadenie vykonáva, samy osebe nebránia žalobcovi vo výkone profesijnej závislej alebo samostatnej činnosti, v rozpore s tým, čo žalobca uvádza, ale podstatne ovplyvňujú čerpanie príjmov z takejto činnosti.

128 Po prvé, v skutočnosti sa žiadne ustanovenie týchto aktov výslovne netýka výkonu takejto činnosti, či už by to bol jej zákaz alebo jej úprava.

129 Po druhé, cieľom predmetných aktov nie je zabrániť získaniu finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov zainteresovanými osobami, ale obmedzujú sa na predpísanie zmrazenia týchto finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov, ako aj na zabránenie ich sprístupneniu alebo ich použitiu v prospech týchto osôb, okrem použitia na osobné účely, ako už bolo uvedené v bode 126 vyššie. V dôsledku toho to nie je výkon profesijnej závislej alebo samostatnej činnosti, ale slobodný výber príjmov z tejto činnosti, ktorý upravujú tieto akty.

130 Po tretie, článok 2a napadnutého nariadenia umožňuje neuplatnenie článku 2 predmetného nariadenia za podmienok, ktoré toto ustanovenie definuje, na všetky druhy finančných prostriedkov alebo ekonomických zdrojov, teda vrátane ekonomických zdrojov potrebných na výkon profesijnej závislej alebo samostatnej činnosti a finančných prostriedkov dosiahnutých alebo dosahovaných v rámci takejto činnosti. Hoci článok 2a predstavuje derogačné ustanovenie vo vzťahu k ustanoveniu článku 2, nemôže byť vykladané striktne s ohľadom na cieľ humanitárnej povahy, ktorý evidentne sleduje.

131 V prejednávanej veci môžu tak udelenie žalobcovi koncesie vodiča taxislužby a prenajatie žalobcom motorového vozidla brané ako „ekonomické zdroje“, ako aj profesijné príjmy pochádzajúce z činnosti vodiča taxislužby, brané ako „finančné prostriedky“, v zásade byť predmetom výnimky zo zmrazenia finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov žalobcu, prípadne za podmienok a v medziach určených jedným z príslušných orgánov členských štátov uvedených v prílohe II napadnutého nariadenia, alebo výborom pre sankcie.

132 No ako to uviedla Rada na pojednávaní, práve tieto vnútroštátne orgány sú príslušné na zohľadnenie osobitných okolností každého jednotlivého prípadu a prislúcha im

v prvom rade stanoviť, že takáto výnimka sa môže udeliť a následne dbať na jej kontrolu a vykonávanie tak, aby sa dodržalo zmrazenie finančných prostriedkov zainteresovanej osoby. V prejednávanej veci môže predmetným orgánom prislúchať vykonať kontrolu určenú na overenie, či profesijné príjmy dosiahnuté žalobcom z výkonu činnosti vodiča taxislužby neprekračujú medze toho, čo sa považuje za nevyhnutné pre jeho základné výdavky. Naopak eventuálne odmietnutie udeliť žalobcovi koncesiu vodiča taxislužby prijaté týmito orgánmi bez ohľadu na jeho potreby, základné alebo mimoriadne, a bez konzultácie s výborom pre sankcie, by *a priori* viedlo k nesprávnej interpretácii alebo nesprávnemu uplatneniu napadnutého nariadenia.

133 Za týchto podmienok nie je namieste spochybňovať posúdenie vykonané Súdom prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf a Kadi s ohľadom na konkrétnejšie tvrdenia uvedené žalobcom na pojednávaní a týkajúce sa údajnej neúčinnosti výnimiek a odchýlok zo zmrazenia finančných prostriedkov upravených nariadením č. 561/2003.

134 Po druhé, pokiaľ ide o údajnú neplatnosť záverov, ku ktorým dospel Súd prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf a Kadi, pokiaľ ide o zlučiteľnosť v prejednávanej veci medzery konštatovanej v súdnej ochrane zainteresovaných s *ius cogens*, žalobca namieta na jednej strane konfiškačnú povahu zmrazenia svojich finančných prostriedkov a na druhej strane neúčinnosť mechanizmu preskúmania individuálnych opatrení zmrazenia finančných prostriedkov, o ktorých rozhodla Bezpečnostná rada a ktoré vykonáva napadnuté nariadenie.

135 Pokiaľ ide o údajnú konfiškačnú povahu zmrazenia finančných prostriedkov žalobcu, je potrebné pripomenúť, že Súd prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf (bod 299) a Kadi (bod 248) konštatoval, že zmrazenie finančných prostriedkov je zabezpečovacím opatrením, ktoré na rozdiel od zhabania neporušuje samotnú podstatu vlastníckeho práva zainteresovaných k ich finančnému majetku, ale iba slobodu jeho použitia. Vo

svojom posúdení zlučiteľnosti takéhoto opatrenia s *ius cogens* v rozsahu, v akom nepodlieha súdnej kontrole, Súd prvého stupňa okrem iného priznal významnú dôležitosť okolnosti, že postupne prijaté rezolúcie Bezpečnostnej rady nestanovili opatrenia, ktorých dĺžka trvania bola neobmedzená alebo neurčitá, ale vždy stanovovali postup opätovného preskúmania účelnosti zachovania týchto opatrení po uplynutí 12-mesačnej alebo nanajvýš 18-mesačnej doby (rozsudky Yusuf, bod 344, a Kadi, bod 289).

136 Žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť alebo tvrdenie, ktoré by mohli spochybniť dôvodnosť týchto záverov v konkrétnom prípade prejednávanej veci. Naopak, predmetné závery boli medzičasom podporené okolnosťou, že podobne ako štyri rezolúcie, ktoré jej predchádzali (pozri body 18, 30, 40 a 46 vyššie), rezolúcia č. 1617 (2005), prijatá 29. júla 2005, teda v maximálnej 18-mesačnej lehote stanovenej predchádzajúcou rezolúciou č. 1526 (2004), nanovo stanovila mechanizmus preskúmania „v lehote 17 mesiacov alebo skôr" (pozri bod 48 vyššie).

137 Po druhé, pokiaľ ide o účinnosť mechanizmu preskúmania individuálnych opatrení zmrazenia finančných prostriedkov, o ktorých rozhodla Bezpečnostná rada a ktoré vykonalo napadnuté nariadenie, je okrem konštatovaní zhrnutých v bode 116 vyššie potrebné pripomenúť, že v rozsudkoch Yusuf (body 309 a nasl.) a Kadi (body 262 a nasl.), Súd prvého stupňa poznamenal, že zainteresovaní sa môžu obrátiť na výbor pre sankcie prostredníctvom svojich vnútroštátnych orgánov, aby dosiahli odstránenie svojho mena zo zoznamu osôb, proti ktorým sú sankcie namierené, alebo aby bolo vylúčené zmrazenie ich finančných prostriedkov.

138 Na základe opatrení uvedených v odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999), v odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) a v odsekoch 1 a 2 rezolúcie č. 1390 (2002) a znovu uvedených v odseku 1 rezolúcie č. 1526 (2004) a rezolúcie č. 1617 (2005) je výbor pre sankcie poverený pravidelne aktualizovať zoznam osôb

a organizácií, ktorých finančné prostriedky sa musia zmraziť podľa predmetných rezolúcií Bezpečnostnej rady.

139 Osobitne vo vzťahu k žiadosti o opätovné preskúmanie jednotlivého prípadu so zámerom dosiahnuť odstránenie mena zainteresovaného zo zoznamu osôb, proti ktorým sú namierené sankcie, „smernice upravujúce činnosť [výboru pre sankcie]" (ďalej len „smernice") prijaté výborom 7. novembra 2002, zmenené a doplnené 10. apríla 2003 a revidované 21. decembra 2005 stanovujú v bode 8 s nadpisom „odstránenie zo zoznamu" toto:

„a) Bez toho, aby tým boli dotknuté konania, ktoré sú v platnosti, osoba(y), skupina, podnik a/alebo subjekt uvedený na súhrnom zozname [výboru pre sankcie] môže podať vláde krajiny, v ktorej má trvalé bydlisko a/alebo ktorej je štátnymi príslušníkom, žiadosť o opätovné preskúmanie svojho prípadu. Žiadateľ musí odôvodniť svoj návrh na odstránenie svojho mena zo zoznamu, poskytnúť všetky relevantné informácie a požiadať vládu o podporu tejto žiadosti.

b) Vláda, ktorej je žiadosť adresovaná (‚požiadaná vláda') musí preskúmať všetky relevantné informácie a spojiť sa na bilaterálnej úrovni s vládou, ktorá navrhla zápis na zoznam [‚oznamujúca vláda'] preto, aby požiadala o doplňujúce informácie a viesť konzultácie týkajúce sa žiadosti o odstránenie zo zoznamu.

c) Vláda, ktorá pôvodne žiadala zapísanie na zoznam, môže tiež požiadať krajinu bydliska alebo štátnej príslušnosti žalobcu o doplňujúce informácie. V priebehu bilaterálnych konzultácií sa môžu v prípade potreby požiadaná vláda a oznamujúca vláda poradiť s predsedom [výboru pre sankcie].

d) Ak po preskúmaní doplňujúcich informácií požiadaná vláda chce vyhovieť žiadosti o odstránenie mena zo zoznamu, musí sa snažiť presvedčiť oznamujúcu vládu, aby spoločne alebo jednotlivo predložili [výboru pre sankcie] žiadosť o odstránenie mena zo zoznamu. Požiadaná vláda môže podať [výboru pre sankcie] žiadosť o odstránenie mena zo zoznamu bez sprievodnej žiadosti oznamujúcej vlády, ak mlčky vyjadrila svoj súhlas.

e) [Výbor pre sankcie] rozhoduje dohodou. Ak jeho členovia nedospejú k dohode ohľadne určitej otázky, predseda začne doplňujúce konzultácie, ktoré by mohli uľahčiť dohodu. Ak po týchto konzultáciách nedôjde k dohode, otázku možno predložiť Bezpečnostnej rade. Vzhľadom na špecifický charakter informácií môže predseda podporovať bilaterálne výmeny medzi zainteresovanými členskými štátmi tak, aby sa otázka objasnila pred prijatím rozhodnutia."

140 Súd prvého stupňa už konštatoval, že prijatím týchto smerníc Bezpečnostná rada chcela v rámci možností zohľadniť, v maximálnej možnej miere, základné práva osôb zapísaných na zozname výboru pre sankcie, a najmä ich právo na obhajobu (rozsudky Yusuf, bod 312, a Kadi, bod 265). Význam, ktorý Bezpečnostná rada pripisuje týmto právam, jasne vyplýva okrem iného z rezolúcie č. 1526 (2004). Podľa odseku 18 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada „výrazne povzbudzuje všetky štáty, aby v rámci možností informovali fyzické a právnické osoby zapísané na zozname [výboru pre sankcie] o opatreniach prijatých [voči nim], o smerniciach [výboru pre sankcie] a o rezolúcii č. 1452 (2002)".

141 Je pravdou, že vyššie uvedené konanie nepriznáva priamo samotným zainteresovaným právo byť vypočutí výborom pre sankcie, ktorý je jediným orgánom príslušným vysloviť sa na žiadosť štátu k opätovnému preskúmaniu ich prípadu. Znamená to teda, že v podstatnej miere závisia od diplomatickej ochrany, ktorú štát priznáva

svojim štátnym príslušníkom. Takéto obmedzenie práva byť vypočutý však nemožno chápať ako neprípustné so zreteľom na imperatívne normy týkajúce sa medzinárodného verejného poriadku. Naopak, vo vzťahu k spochybneniu opodstatnenosti rozhodnutí nariaďujúcich zmrazenie finančných prostriedkov fyzických alebo právnických osôb podozrivých z financovania medzinárodného terorizmu prijatých podľa kapitoly VII Charty OSN Bezpečnostnou radou prostredníctvom výboru pre sankcie na základe informácií poskytnutých štátmi a regionálnymi organizáciami, je prirodzené, že právo zainteresovaných byť vypočutí je upravené v rámci viacstupňového administratívneho konania, v rámci ktorého vnútroštátne orgány uvedené v prílohe II napadnutého nariadenia majú dôležitú úlohu (rozsudky Yusuf, body 314 a 315, a Kadi, body 267 a 268, pozri tiež analogicky uznesenie predsedu druhej komory Súdu prvého stupňa z 2. augusta 2000, „Invest" Import und Export a Invest commerce/Komisia, T-189/00 R, Zb. s. II-2993).

142 Hoci výbor pre sankcie prijíma svoje rozhodnutia dohodou, účinnosť konania o žiadosti o odstránenie zo zoznamu je zaručená na jednej strane rôznymi formálnymi mechanizmami konzultácií, ktoré by mohli uľahčiť dohodu, stanovenými v bode 8 písm. b) až e) smerníc a na druhej strane povinnosťou uloženou všetkým členským štátom OSN, vrátane členských štátov, ktoré sú členmi tohto výboru, konať v rámci tohto konania dobromyseľne v súlade so všeobecnou zásadou medzinárodného práva, podľa ktorej každá platná zmluva zaväzuje zmluvné strany a musí byť nimi vykonávaná v dobrej viere (*pacta sunt servanda*), zakotvenej v článku 26 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve uzavretého vo Viedni 23. mája 1969. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že smernice zaväzujú všetky členské štáty OSN z dôvodu ich medzinárodných právnych záväzkov v súlade s predmetnými rezolúciami Bezpečnostnej rady. Konkrétne z odseku 9 rezolúcie č. 1267 (1999), odseku 19 rezolúcie č. 1333 (2000) a odseku 7 rezolúcie č. 1390 (2002) vyplýva, že všetky členské štáty sú povinné plne spolupracovať s výborom pre sankcie pri vykonávaní jeho úloh, najmä mu oznámiť informácie, ktoré môže potrebovať podľa predmetných rezolúcií.

143 Pokiaľ ide konkrétnejšie o požiadanú vládu, ktorou je vláda, ktorej je adresovaná žiadosť o odstránenie zo zoznamu, a ktorá je teda vo väčšine prípadov vládou krajiny pobytu alebo štátnej príslušnosti zainteresovanej osoby, účinnosť tohto konania o odstránenie zo zoznamu je navyše zaručená povinnosťou, ktorá je jej uložená podľa odseku 8 písm. b) smerníc, preskúmať všetky relevantné informácie predložené zainteresovanou osobou a spojiť sa na bilaterálnej úrovni s vládou, ktorá navrhla zápis na zoznam.

144 V tejto súvislosti je potrebné dodať, že členským štátom Spoločenstva sú, ak je im doručená žiadosť o odstránenie zo zoznamu, uložené osobitné povinnosti.

145 Keďže výbor pre sankcie svojimi smernicami vykladal predmetné rezolúcie Bezpečnostnej rady tak, že udeľujú zainteresovaným osobám právo na predloženie žiadosti o opätovné preskúmanie ich prípadov vláde krajiny, v ktorej majú trvalé bydlisko alebo ktorej sú štátnymi príslušníkmi, na účely ich odstránenia z predmetného zoznamu (pozri body 138 a 139 vyššie), je potrebné v rovnakom zmysle vykladať a uplatňovať napadnuté nariadenie, ktoré predstavuje vykonanie predmetných rezolúcií v Spoločenstve (pozri v tomto zmysle rozsudky Yusuf, bod 276, a Kadi, bod 225). Toto právo teda treba kvalifikovať ako právo zabezpečené nielen predmetnými smernicami, ale rovnako právnym poriadkom Spoločenstva.

146 Z toho vyplýva, že tak v rámci skúmania takejto žiadosti, ako aj v rámci konzultácií a krokov medzi štátmi, ktoré z nej môžu vyplynúť podľa bodu 8 smerníc, sú členské štáty v súlade s článkom 6 EÚ povinné rešpektovať základné práva zainteresovaných osôb, ako sú zaručené EDĽP a ako vyplývajú z ústavných tradícií spoločných členským štátom predstavujúcich všeobecné zásady práva Spoločenstva, ak rešpektovanie týchto základných práv nie je prekážkou pre riadne vykonanie ich záväzkov podľa Charty OSN (pozri, *a contrario*, rozsudky Yusuf, bod 240, a Kadi, bod 190).

147 Členské štáty teda musia v maximálnej možnej miere dbať o to, aby zainteresovaným bolo umožnené účinne uplatniť svoje stanovisko pred príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v rámci žiadosti o opätovné preskúmanie ich prípadu. Okrem toho miera úvahy, ktorú je potrebné priznať týmto orgánom v tomto kontexte, sa musí vykonávať spôsobom, ktorý berie riadne do úvahy problémy, ktoré môžu mať zainteresovaní pri využití účinnej ochrany svojich práv s ohľadom na kontext a osobitnú povahu opatrení, ktoré sa ich týkajú.

148 Členské štáty nie sú oprávnené odmietnuť začatie konania o preskúmaní stanoveného smernicami iba z toho dôvodu, že zainteresovaní nie sú schopní predložiť presné a relevantné informácie na podporu svojich žiadosti, pretože sa nemohli dozvedieť z dôvodu ich tajnej povahy presné dôvody, ktoré odôvodňovali ich zahrnutie na sporný zoznam alebo skutočnosti, na ktorých sa tieto dôvody zakladajú.

149 Rovnako s ohľadom na okolnosti pripomenuté v bode 141 vyššie, podľa ktorých jednotlivci nemajú právo, aby boli osobne vypočutí výborom pre sankcie, z čoho vyplýva, že v podstatnej miere závisia od diplomatickej ochrany, ktorú štát priznáva svojim štátnym príslušníkom, sú členské štáty povinné dbať o to, aby prípad zainteresovaných osôb bol bez odkladu, lojálne a nestranne predložený predmetnému výboru na účely jeho preskúmania, ak sa to zdá objektívne odôvodnené s ohľadom na predložené relevantné informácie.

150 Je potrebné dodať, ako to poznamenal Súd prvého stupňa v nadväznosti na vládu Spojeného kráľovstva v rozsudku Yusuf (bod 317) a Kadi (bod 270), že zainteresovaní majú možnosť podať návrh na začatie konania na príslušný súdny orgán podľa vnútroštátneho práva štátu požiadanej vlády, resp. priamo podľa napadnutého nariadenia, ako aj podľa príslušných rezolúcií Bezpečnostnej rady, ktoré vykonáva, proti prípadnému svojvoľnému odmietnutiu príslušného vnútroštátneho orgánu predložiť ich prípad výboru pre sankcie na opätovné preskúmanie a všeobecnejšie proti akémukoľvek porušeniu predmetným vnútroštátnym orgánom

práva zainteresovaných požadovať preskúmanie ich prípadu. Na pojednávaní v prejednávanej veci Rada v tejto súvislosti odkázala na rozhodnutie vnútroštátneho súdu členského štátu, ktorým bol predmetný členský štát zaviazaný naliehavo požiadať výbor pre sankcie o odstránenie mien dvoch osôb z napadnutého zoznamu pod hrozbou každodenného penále za nesplnenie tejto povinnosti [tribunal de première instance de Bruxelles (quatrième chambre), rozsudok z 11. februára 2005 vo veci Nabil Sayadi a Patricia Vinck proti Belgickému kráľovstvu].

151 V tejto súvislosti je potrebné rovnako pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. novembra 2005, Leffler, C-443/03, Zb. s. I-9611, bod 49 a 50 a tam citovanú judikatúru) v prípade, že neexistujú ustanovenia Spoločenstva, je na vnútroštátnom právnom poriadku každého členského štátu, aby stanovil procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z priameho účinku práva Spoločenstva. Súdny dvor upresnil, že tieto podmienky nemôžu byť nevýhodnejšie, než podmienky týkajúce sa práv, ktoré majú pôvod vo vnútroštátnom právnom poriadku (zásada rovnocennosti), a že nemôžu prakticky znemožniť alebo výrazne sťažiť výkon práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity). Zásada efektivity musí viesť sudcu vnútroštátneho súdu k tomu, aby uplatnil procesné podmienky ustanovené jeho vnútroštátnym právnym poriadkom len v rozsahu, v akom nespochybňujú zmysel a účel predmetného aktu Spoločenstva.

152 Z toho vyplýva, že v rámci žaloby namietajúcej porušenie práva zainteresovaných osôb žiadať preskúmanie ich prípadu na účely ich odstránenia zo sporného zoznamu príslušnými vnútroštátnymi orgánmi prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v zásade uplatnil svoje vnútroštátne právo, pričom musí dbať na zaistenie plnej účinnosti práva Spoločenstva, čo ho môže viesť k tomu, aby v prípade potreby nepoužil vnútroštátne pravidlo, ktoré tomu bráni (pozri rozsudok Leffler, už citovaný v bode 151 vyššie, bod 51 a tam citovanú judikatúru), akým je pravidlo, ktoré by vylučovalo súdnu kontrolu odmietnutia vnútroštátnych orgánov konať tak, aby sa zabezpečila diplomatická ochrana svojich štátnych príslušníkov.

153 V prejednávanej veci žalobca na pojednávaní tvrdil, že írske orgány ho informovali listom z 10. októbra 2005, že jeho žiadosť o odstránenie zo sporného zoznamu, podaná 5. februára 2004, je stále týmito orgánmi skúmaná. V rozsahu, v akom žalobca zamýšľa namietať nedostatok lojálnej spolupráce írskych orgánov vo vzťahu k nemu, mal by prípadne uplatňovať možnosti súdnej ochrany založené na vnútroštátnom práve, ktorého sa týkal vyššie uvedený bod

154 V každom prípade, taký nedostatok spolupráce za predpokladu, že by bol preukázaný, vôbec nepredpokladá, že by konanie o odstránenie zo zoznamu upravené smernicami bolo samo osebe neúčinné (pozri analogicky uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 15. mája 2003, Sison/Rada, T-47/03 R, Zb. s. II-2047, bod 39 a tam citovanú judikatúru).

155 Za takýchto okolností nie je namieste spochybňovať posúdenie vykonané Súdom prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf a Kadi s ohľadom na tvrdenia konkrétnejšie rozvedené žalobcom na pojednávaní a týkajúce sa údajnej nezlučiteľnosti medzery konštatovanej v súdnej ochrane zainteresovaných s *ius cogens*.

156 Nakoniec v rozsahu, v akom rozsudky Yusuf a Kadi neodpovedajú na tvrdenie žalobcu, podľa ktorého členské štáty OSN nie sú povinné uplatňovať ako také opatrenia, ktoré ich Bezpečnostná rada „vyzve“ vykonať, Spojené kráľovstvo k tomu dôvodne namieta, že článok 39 Charty OSN rozlišuje medzi „odporúčaniami“, ktoré nemajú záväznú silu, a „rozhodnutiami“, ktoré majú záväznú silu. V prejednávanej veci sankcie upravené v odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) boli prijaté prostredníctvom „rozhodnutia“. Rovnako v odseku 1 rezolúcie č. 1390 (2002) sa Bezpečnostná rada „rozhodla“ zachovať opatrenia „uložené“ predmetným ustanovením. Toto tvrdenie sa teda musí rovnako odmietnuť.

157 S ohľadom na vyššie uvedené sa musí druhá a tretia časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť. Preto sa musí tento žalobný dôvod zamietnuť v celom jeho rozsahu.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení formálnych náležitostí

Tvrdenia účastníkov konania

158 Žalobca tvrdí, že Rada porušila podstatné formálne náležitosti, keď primerane neuviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že prijatie právnej úpravy Spoločenstva bolo v prejednávanej veci vhodnejšie ako prijatie vnútroštátnych právnych úprav. Dôvod uvedený v tejto súvislosti v odôvodnení 4 napadnutého nariadenia, a to cieľ „zabrániť narušeniu príslušnosti [hospodárskej súťaže — *neoficiálny preklad*]" nie je v skutočnosti dôvodný.

159 Rada a Spojené kráľovstvo sa domnievajú, že tento žalobný dôvod sa zamieňa so žalobným dôvodom založeným na porušení zásady subsidiarity a odkazujú na svoje pripomienky týkajúce sa tohto žalobného dôvodu. V rozsahu, v akom žalobca tvrdí, že napadnuté nariadenie neuvádza dôvody, pre ktoré činnosť Spoločenstva bola považovaná za vhodnú a nevyhnutnú, Spojené kráľovstvo namieta, že to tak bolo s ohľadom na odôvodnenia predmetného nariadenia. V rozsahu, v akom žalobca konkrétnejšie uvádza nedostatok odôvodnenia vo vzťahu k údajne sledovanému cieľu zabrániť narušeniu hospodárskej súťaže, Rada namieta, že odôvodnenie napadnutého nariadenia sa musí skúmať globálne, a nie tak, že sa izoluje jediná veta z jednej strany odôvodnení.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

160 Týmto žalobným dôvodom žalobca namieta dve vady odôvodnenia.

161 Po prvé žalobca vytýka Rade, že neuviedla primerané dôvody, pre ktoré sa domnievala, že prijatie právnej úpravy Spoločenstva bolo v prejednávanej veci vhodnejšie ako prijatie vnútroštátnych právnych úprav.

162 Tento žalobný dôvod nie je dôvodný, pretože úvodné ustanovenia napadnutého nariadenia odkazujú na jednej strane na články 60 ES, 301 ES a 308 ES a na druhej strane na spoločnú pozíciu 2002/402. Hoci je pravda, že Súd prvého stupňa konštatoval v rozsudkoch Yusuf (bod 138) a Kadi (bod 102), že preambula napadnutého nariadenia je osobitne stručná vo vzťahu k tejto otázke, takéto odôvodnenie je napriek tomu postačujúce. Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré bolo v tejto spoločnej pozícii konštatované, že činnosť Spoločenstva je nevyhnutná, sú nimi dôvody Únie, a nie dôvody Spoločenstva. Tieto teda neboli uvedené v samotnom akte Spoločenstva.

163 Po druhé žalobca tvrdí, že dôvod uvedený v odôvodnení 4 napadnutého nariadenia, a to cieľ „zabrániť narušeniu príslušnosti [hospodárskej súťaže — *neoficiálny preklad*]“ nie je v skutočnosti dôvodný.

164 Iste, Súd prvého stupňa konštatoval v rozsudkoch Yusuf (body 141 a 150) a Kadi (body 105 a 114), že tvrdenie týkajúce sa nebezpečenstva narušenia hospodárskej súťaže, ktorému podľa svojej preambuly chce napadnuté nariadenie predísť, nie je presvedčivé, a že za takýchto okolností nemôžu byť sporné opatrenia povolené v prejednávanej veci na základe cieľa stanoveného v článku 3 ods. 1 písm. c) a g) ES.

165 Predsa však, ako to dôvodne poznamenáva Rada, odôvodnenie nariadenia sa musí skúmať globálne. Podľa judikatúry formálna vada, ktorú v prípade nariadenia predstavuje skutočnosť, že jedno z jeho odôvodnení obsahuje mylný skutkový údaj, nemôže viesť k jeho zrušeniu, ak jeho ostatné odôvodnenia poskytujú jeho dostatočné odôvodnenie (rozsudok Súdneho dvora z 20. októbra 1987, Španielsko/Rada a Komisia, 119/86, Zb. s. 4121, bod 51, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke/Komisia, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Zb. s. II-17, bod 160). Toto platí v prejednávanej veci.

166 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES musí vyjadrovať jasne a jednoznačne odôvodnenie Rady, aby sa zainteresovaní mohli oboznámiť s dôvodmi prijatých opatrení a aby súd Spoločenstva mohol vykonávať ich kontrolu. Dodržiavanie povinnosti odôvodnenia sa teda musí navyše skúmať nielen z hľadiska samotného znenia aktu, ale aj z hľadiska jeho vzťahov k iným právnym predpisom upravujúcim rovnakú oblasť. Ak ide, ako v prejednávanej veci, o akt určený na všeobecné uplatnenie, odôvodnenie sa môže obmedziť jednak na uvedenie celkovej situácie, ktorá viedla k jeho prijatiu, a jednak na uvedenie všeobecných cieľov, ktoré sa usiluje dosiahnuť (pozri rozsudok Súdneho dvora z 10. januára 2006, International Air Transport Association a i., C-344/04, Zb. s. II-00403, body 66 a 67 a tam citovanú judikatúru).

167 V prejednávanej veci úvodné ustanovenia napadnutého nariadenia, ako aj najmä jeho odôvodnenia 1 až 7 v plnom rozsahu spĺňajú tieto požiadavky, ako vyplýva z rozsudkov Yusuf (body 158 a nasl.) a Kadi (body 122 a nasl.).

168 Okrem toho v rozsahu, v akom napadnuté nariadenie označuje menovite žalobcu vo svojej prílohe I ako osobu, ktorá má byť predmetom individuálneho opatrenia

zmrazenia finančných prostriedkov, je dostatočne odôvodnené odkazom, vykonaným v jeho článku 2 na zodpovedajúce určenie vykonané výborom pre sankcie.

169 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

170 Keďže žiadny zo žalobných dôvodov uvádzaných žalobcom na podporu jeho žaloby nie je dôvodný, je potrebné žalobu zamietnuť.

O trovách

171 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Rady.

172 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Žalobca znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania Rady.**

3. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Komisia znášajú vlastné trovy konania.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. júla 2006.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

J. Pirrung

Obsah

Právny rámec ... II - 2150

Okolnosti predchádzajúce sporu ... II - 2154

Konanie ... II - 2168

Návrhy účastníkov konania ... II - 2170

Skutkový stav ... II - 2171

Právny stav ... II - 2171

1. O prípustnosti ... II - 2171

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2171

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2172

2. O veci samej ... II - 2177

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci, ako aj na zneužití právomoci ... II - 2177

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2177

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2178

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení základných zásad subsidiarity a proporcionality a ľudských práv ... II - 2179

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2179

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2182

— O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady subsidiarity ... II - 2183

— O druhej a tretej časti druhého žalobného dôvodu, založených na porušení zásady proporcionality a rešpektovania ľudských práv ... II - 2185

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení formálnych náležitostí ... II - 2205

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2205

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2206

O trovách ... II - 2208